

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เอกสารประกอบการพิจารณา

การลงนามในหนังสือแจ้งเข้าร่วม MRA สาขาวิศวกรรม
และ MRA สาขาสถาปัตยกรรมของอาเซียน

อ.พ. ๑๑/๒๕๕๒ การประชุมร่วมกันของรัฐสภา สมัยสามัญทั่วไป

จัดทำโดย กลุ่มงานบริการวิชาการ สำนักวิชาการ
โทร ๐ ๒๒๕๔ ๒๐๗๐-๒

เรียกดูเอกสารได้ที่

www.parliament.go.th/library

Legislative Institutional Repository of Thailand

**การลงนามในหนังสือแจ้งเข้าร่วม MRA สาขาวิศวกรรม
และ MRA สาขาสถาปัตยกรรมของอาเซียน**

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

Legislative Institutional Repository of Thailand

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณา (อ.พ.) นี้ จัดทำขึ้นในเวลาจำกัด เพื่อให้ทันสมัย ประโยชน์ในการพิจารณาการลงนามในหนังสือแจ้งเข้าร่วม MRA สาขาวิศวกรรมและ MRA สาขาสถาปัตยกรรมของอาเซียน ที่เข้าสู่การประชุมร่วมกันของรัฐสภา โดยรวบรวม ข้อมูล สถิติ ข้อเท็จจริง บทความ ข่าวจากสื่อต่าง ๆ และ/หรือสรุปผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นแก่สมาชิกรัฐสภาและผู้สนใจทั่วไป หากมีข้อผิดพลาดประการใด ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

อนึ่ง เอกสารประกอบการพิจารณานี้ กลุ่มงานบริการวิชาการ ๑,๒,๓ สำนักวิชาการ เป็นผู้จัดทำ และเผยแพร่ทาง www.parliament.go.th/library ผู้ใดนำข้อความหรือส่วนหนึ่ง ส่วนใดในเอกสารนี้ไปลงพิมพ์ในเอกสารอื่น โปรดอ้างอิงที่มากำกับไว้ด้วย

ต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม โปรดติดต่อกลุ่มงานบริการวิชาการ สำนักวิชาการ หมายเลขโทรศัพท์ ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๓๐ – ๓๒ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๘ และ ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๙

กลุ่มงานบริการวิชาการ

สำนักวิชาการ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เอกสารประกอบการพิจารณา

สารบัญ

	หน้า
๑. สรุปสาระสำคัญ การลงนามในหนังสือแจ้งเข้าร่วม MRA สาขาวิศวกรรมอาเซียน	๑
๒. สรุปสาระสำคัญ การลงนามในหนังสือแจ้งเข้าร่วม MRA สาขาสถาปัตยกรรมอาเซียน	๓
๓. ข้อตกลงยอมรับร่วมของอาเซียนด้านบริการวิศวกรรม	๕
๔. วิศวกรวิชาชีพอาเซียน แนวทางด้านหลักเกณฑ์และระเบียบปฏิบัติ	๑๕
- ถ้อยแถลงด้านการประเมินวิศวกรวิชาชีพอาเซียน	๒๒
๕. สภาวิศวกร	๒๔
๖. สรุปการสัมมนา เรื่อง ข้อตกลงการยอมรับการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมข้ามชาติในกลุ่มอาเซียน	๒๗
๗. การจัดเตรียมการยอมรับร่วมกันของอาเซียนด้านบริการสถาปัตยกรรม	๓๖
๘. สถาปนิกอาเซียน แนวทางด้านหลักเกณฑ์และวิธีการ	๔๖
- คำประเมินสถาปนิกอาเซียน	๔๕
๙. สภาสถาปนิก	๕๐
๑๐. ภาคผนวก	๕๔

ผู้รับผิดชอบ

นางวิจิตรา วัชรภรณ์

นางสาวเขาวนิช สุนนันทน์

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ

ผู้อำนวยการกลุ่มงานบริการวิชาการ ๒

ผู้จัดทำและรับผิดชอบ

นางจงเดือน สุทธิรัตน์

นางอารียา สุขโต

นางสาววันวิภา สุขสวัสดิ์

นางสาวอัจฉรา ขุมเหล็ก

นางสาวสุนันท์ เจสละ

นางสาวอุรุษย์ ธรรมเพชร

นางสาวนภาพร ญาณศิริ

วิทยากร ๗ ๖

วิทยากร ๕

นิติกร ๕

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๕

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๒

เจ้าพนักงานธุรการ ๖

เจ้าหน้าที่ธุรการ ๖

๒๒ มกราคม ๒๕๕๒

สรุปสาระสำคัญ

การลงนามในหนังสือแจ้งเข้าร่วม MRA สาขาวิศวกรรมของอาเซียน

ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๕ เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ผู้นำอาเซียนทั้ง ๑๐ ประเทศได้ร่วมลงนามในแถลงการณ์ Bali Concord II ซึ่งได้มีการกำหนดให้จัดทำข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) ด้านคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลักภายในปี ๒๕๕๑ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายนักวิชาชีพ แรงงานเชี่ยวชาญหรือ ผู้มีความสามารถพิเศษของอาเซียน ซึ่งรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนได้มีการลงนามข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาวิศวกรรม เมื่อเดือน ธันวาคม ปี ๒๕๔๘ และลงนาม MRA สาขาสถาปัตยกรรม และ กรอบข้อตกลงการยอมรับในคุณสมบัติด้านการสำรวจเมื่อปี ๒๕๕๐

ทั้งนี้แม้จะมีการลงนามในข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาวิศวกรรมเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ แล้วแต่ข้อตกลงดังกล่าวจะยังไม่เห็นผลในทางปฏิบัติ จนกว่าสมาชิกจะแจ้งเข้าร่วม ซึ่งข้อตกลงฯ ได้ระบุให้ประเทศสมาชิกที่ต้องการเข้าร่วมดำเนินการ ทำการแจ้งต่อเลขาธิการอาเซียน เป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมทั้งระบุวันที่ซึ่งสมาชิกรับแจ้งให้ข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) มีผล ดำเนินการ โดยให้รัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนเป็นผู้ลงนามในหนังสือที่แจ้ง และหลังจากการลงนาม ในข้อตกลงฯ สมาชิกอาเซียนที่พร้อมดำเนินการตามข้อตกลง จะต้องมิหนังสือแจ้งวันที่จะมีผลใช้ บังคับให้สมาชิกอื่นทราบโดยผ่านฝ่ายเลขาธิการอาเซียน ทั้งนี้สภาวิศวกร ซึ่งเป็นหน่วยงานกำกับดูแล วิชาชีพวิศวกรรม ได้เป็นผู้แทนไทยเข้าร่วมการเจรจาจัดทำข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขา วิศวกรรม ได้แจ้งยืนยันการเข้าร่วมข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) ดังกล่าว มายังกรมเจรจาการค้า ระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เพื่อให้ดำเนินการแจ้งไปยัง เลขาธิการอาเซียนต่อไป โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ในนามของรัฐบาลไทยจะแจ้งต่อ เลขาธิการอาเซียนถึงการเข้าร่วมข้อตกลงฯ ดังกล่าวของประเทศไทย ให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ เป็นต้นไป

สาระสำคัญแห่งข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาวิศวกรรม

ข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาวิศวกรรมมีหลักการคือ เปิดให้วิศวกรที่มี คุณสมบัติตามที่กำหนดสามารถจดทะเบียนเป็นวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ASEAN Chartered Professional Engineer) ซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวกในการขอใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ วิศวกรรมในประเทศอาเซียนอื่นได้ โดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบภายในของประเทศนั้น ๆ ซึ่งบาง ประเทศสมาชิกอาเซียนรวมทั้งไทยกำหนดให้วิศวกรอาเซียนต้องปฏิบัติงานร่วมกับวิศวกรท้องถิ่น

วิศวกรที่ต้องการจดทะเบียนดังกล่าวต้องผ่านการประเมินจากคณะกรรมการกำกับ ดูแล (Monitoring Committee) ในแต่ละประเทศ ซึ่งในส่วนของประเทศไทยจะดำเนินการโดย

สภาวิศวกร สำหรับการดำเนินงานในเรื่องนี้ของอาเซียนจะอยู่ภายใต้การดูแลของคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ASEAN Chartered Professional Engineer Coordinating Committee) ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจาก Monitoring Committee ของประเทศสมาชิก

ประโยชน์ที่ได้รับจากการลงนามในข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) ด้านบริการวิศวกรรม

วิศวกรวิชาชีพมีสิทธิขออนุญาตองค์กรกำกับดูแลวิชาชีพวิศวกรในประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อประกอบวิชาชีพวิศวกรรมในประเทศนั้น ๆ ได้ วิศวกรอาเซียนที่ได้รับอนุญาต จะได้ขึ้นทะเบียนเป็นวิศวกรวิชาชีพต่างด้าวจดทะเบียน (Registered Foreign Professional Engineer) ซึ่งจะสามารถประกอบวิชาชีพวิศวกรในประเทศนั้น ๆ ได้ ภายใต้เงื่อนไขว่าต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบภายในของประเทศนั้น ๆ ด้วย ซึ่งบางประเทศ รวมทั้งไทยจะกำหนดให้ต้องทำงานร่วมกับวิศวกรที่มีใบอนุญาตของประเทศนั้น ๆ

สรุปสาระสำคัญ

การลงนามในหนังสือแจ้งเข้าร่วม MRA สาขาสถาปัตยกรรมของอาเซียน

ความเป็นมาของข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาสถาปัตยกรรม

จากการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๕ เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ผู้นำอาเซียนทั้ง ๑๐ ประเทศได้ร่วมลงนามในแถลงการณ์ Bali Concord II ซึ่งได้มีการกำหนดให้จัดทำข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) ด้านคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลักภายในปี ๒๕๕๑ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายนักวิชาชีพ แรงงานเชี่ยวชาญหรือ ผู้มีความสามารถพิเศษของอาเซียน ทั้งนี้ รัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนได้มีการลงนามข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาสถาปัตยกรรม และกรอบข้อตกลงการยอมรับในคุณสมบัติด้านสำรวจเมื่อ เดือนพฤศจิกายน ปี ๒๕๕๐

แม้จะมีการลงนามในข้อตกลงยอมรับร่วมสาขาสถาปัตยกรรมแล้วแต่ข้อตกลงดังกล่าวจะยังไม่มีผลในทางปฏิบัติ จนกว่าสมาชิกจะแจ้งการเข้าร่วม (MRA) ซึ่งข้อตกลงฯ ได้ระบุให้ประเทศสมาชิกที่ต้องการเข้าร่วมดำเนินการทำการแจ้งต่อเลขาธิการอาเซียนเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมทั้งระบุวันที่ซึ่งสมาชิกนั้นต้องการให้ข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) มีผลดำเนินการ โดยให้รัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนเป็นผู้ลงนามในหนังสือที่แจ้ง และหลังจากการลงนามในข้อตกลงฯ สมาชิกอาเซียนที่พร้อมดำเนินการตามข้อตกลง จะต้องมีหนังสือแจ้งวันที่จะมีผลใช้บังคับให้สมาชิกอื่นทราบ โดยผ่านฝ่ายเลขาธิการอาเซียน ทั้งนี้ สถาปนิก ซึ่งเป็นหน่วยงานกำกับดูแลวิชาชีพสถาปัตยกรรม ได้เป็นผู้แทนไทยเข้าร่วมการเจรจาจัดทำข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาสถาปัตยกรรม ได้แจ้งยืนยันการเข้าร่วมความตกลงยอมรับร่วม (MRA) ดังกล่าว มายังกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เพื่อให้ดำเนินการแจ้งไปยังเลขาธิการอาเซียนต่อไป โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ในนามของรัฐบาลไทยจะแจ้งต่อเลขาธิการอาเซียนถึงการเข้าร่วมข้อตกลงฯ ดังกล่าวของประเทศไทย ให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ เป็นต้นไป

สาระสำคัญแห่งข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาสถาปัตยกรรม

ข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) สาขาสถาปัตยกรรมมีหลักการคือ เปิดให้สถาปนิกที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดสามารถจดทะเบียนเป็นสถาปนิกอาเซียน (ASEAN Architect) ซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวกในการขอใบอนุญาตประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมในประเทศอาเซียนอื่นได้ โดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบภายในของประเทศนั้น ๆ ซึ่งบางประเทศสมาชิกอาเซียนรวมทั้งไทย กำหนดให้สถาปนิกอาเซียนต้องปฏิบัติงานร่วมกับสถาปนิกท้องถิ่น

สถาปนิกที่ต้องการจดทะเบียนดังกล่าวต้องผ่านการประเมินจากคณะกรรมการกำกับดูแล (Monitoring Committee) ในแต่ละประเทศ ซึ่งในส่วนของประเทศไทยจะดำเนินการโดยสภาสถาปนิก สำหรับการดำเนินงานในเรื่องนี้ของอาเซียนจะอยู่ภายใต้การดูแลของคณะกรรมการประสานงานด้านสถาปนิกอาเซียน (ASEAN Architect Council) ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจาก Monitoring Committee ของประเทศสมาชิก

ประโยชน์ที่ได้รับจากการลงนามในข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) ด้านบริการสถาปัตยกรรม

สถาปนิกวิชาชีพมีสิทธิขออนุญาตองค์กรกำกับดูแลวิชาชีพสถาปนิกในประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมในประเทศนั้น ๆ ได้ สถาปนิกอาเซียนที่ได้รับอนุญาต จะได้ขึ้นทะเบียนเป็นสถาปนิกวิชาชีพต่างดาวจดทะเบียน (Registered Foreign Architect) ซึ่งจะสามารถประกอบวิชาชีพสถาปนิกในประเทศนั้น ๆ ได้ ภายใต้เงื่อนไขว่าต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบภายในของประเทศนั้น ๆ ด้วย ซึ่งบางประเทศ รวมทั้งไทยจะกำหนดให้ต้องทำงานร่วมกับสถาปนิกที่มีใบอนุญาตของประเทศนั้น ๆ

ข้อตกลงยอมรับร่วมของอาเซียน ด้านบริการวิศวกรรม

ในการประชุมอาเซียนซัมมิต ครั้งที่ 11

วันที่ 12-14 ธันวาคม 2548

ณ กัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

(ลงนามโดยรัฐมนตรีกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน)

- ร่างคำแปลอย่างไม่เป็นทางการ -

ข้อตกลงยอมรับร่วมของอาเซียนด้านบริการวิศวกรรม

รัฐบาลแห่งบรูไน ดารุสซาราม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย และ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ในฐานะประเทศสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (จากนี้จะเรียกรวมกันว่า “อาเซียน” หรือ “ประเทศสมาชิกอาเซียน”);

ตระหนักถึง วัตถุประสงค์ของกรอบความตกลงอาเซียนด้านบริการ (จากนี้จะเรียกว่า AFAS) ซึ่งจะเป็น การเสริมสร้างความร่วมมือด้านบริการระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความ สามารถในการแข่งขัน สร้างความหลากหลายด้านความสามารถในการผลิต และการให้และกระจายการ บริการของผู้ให้บริการของนครระหว่างอาเซียนและนอกอาเซียน และเพื่อเปิดเสรีการค้าบริการ โดยขยาย ทั้งในเชิงลึกและเชิงกว้างของการเปิดเสรีให้เกิน ไปกว่าที่ประเทศสมาชิกอาเซียนได้ผูกพันไว้ภายใต้ความ ตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ (จากนี้จะเรียกว่า “GATS”) โดยมีมุ่งหวังให้เกิดการค้าบริการอย่างเสรี;

รับทราบถึง ข้อ 5 ของ AFAS ระบุว่าประเทศสมาชิกอาเซียนอาจยอมรับ การศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้ รับ เจื่อนใจที่บรรลุ และ ใบอนุญาตหรือใบรับรองที่ออกให้ ในประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น เพื่อวัตถุประสงค์ของการอนุญาตหรือรับรองผู้ให้บริการ;

รับทราบถึง ผลการตัดสินใจในแถลงการณ์บาทลีซึ่งได้รับการรับรองในการประชุมสุดยอดอาเซียนที่จัด ขึ้นในปี ค.ศ. 2003 ซึ่งเรียกร้องให้จัดทำความตกลงยอมรับร่วม (จากนี้จะเรียกว่า “MRA”) ด้านคุณสมบัติ ในบริการด้านวิชาชีพหลักภายในปี ค.ศ. 2008 เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีสำหรับ นักวิชาชีพ/แรงงานชำนาญการ/ผู้มีความสามารถพิเศษ ในอาเซียน; และ

ปรารถนา ที่จะให้มี MRA ที่เป็นรูปแบบสามัญสำหรับบริการวิศวกรรมเพื่อสร้างความเข้มแข็งแก่ความ สามารถด้านวิชาชีพ โดยส่งเสริมการเคลื่อนย้ายของข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และแลกเปลี่ยนความชำนาญ ประสบการณ์ และ แนวปฏิบัติที่ดีที่สุด ที่เหมาะสมกับความต้องการเฉพาะของประเทศสมาชิกอาเซียน;

จึงได้ตกลง ข้อตกลงยอมรับร่วมของอาเซียนด้านบริการวิศวกรรม (จากนี้จะเรียกว่า “ข้อตกลงฯ”) ดังต่อไปนี้:

ข้อ 1

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของความตกลงฯ คือ:

- 1.1 เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การเคลื่อนย้ายนักวิชาชีพบริการวิศวกรรม; และ
- 1.2 เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อที่จะส่งเสริมการยอมรับแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดในด้านมาตรฐานและคุณสมบัติ

ข้อ 2

นิยาม

สำหรับในข้อตกลงฯ เว้นเสียแต่ในบริบทได้กำหนดเป็นอื่น:

- 2.1 การรับรอง หมายถึงการรับรองด้านคุณภาพของวิศวกรที่จบการศึกษาโดยองค์กรวิชาชีพแห่งชาติ
- 2.2 การประเมิน หรือ การวัดผล หมายถึงกระบวนการเฉพาะสำหรับการรายงานหรือเปรียบเทียบการบรรลุถึง หลักเกณฑ์ มาตรฐาน หรือ หลักอ้างอิง
- 2.3 หลักอ้างอิง หมายถึงระดับที่ตกลงกันซึ่งผู้อื่นสามารถวัดได้
- 2.4 การรับรอง หมายถึงการออกใบรับรองหรือใบอนุญาตแก่บุคคลที่บรรลุเงื่อนไขตามที่กำหนดสำหรับการจดทะเบียน
- 2.5 ประเทศแห่งกำเนิด หมายถึงประเทศที่วิศวกรวิชาชีพมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพด้านวิศวกรรม
- 2.6 หลักเกณฑ์ หรือ มาตรฐาน หมายถึง ข้อกำหนดด้านคุณภาพที่จะต้องบรรลุ
- 2.7 บริการวิศวกรรม หมายถึงกิจกรรมที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลผลิตภัณฑ์กลาง (จากนี้จะเรียกว่า "CPC") รหัส 8672 ขององค์การสหประชาชาติ
- 2.8 วิศวกรที่จบการศึกษา หมายถึงบุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติของประเทศสมาชิกอาเซียนและสำเร็จการศึกษาด้านวิศวกรรมชั้นสูงอย่างเป็นที่น่าพอใจซึ่งถูกประเมินว่าได้บรรลุหลักเกณฑ์ในด้านสาขาวิศวกรรมตามที่กำหนด โดยองค์กรวิชาชีพด้านวิศวกรรมที่ได้รับการยอมรับหรือหน่วยงานของรัฐ

- 2.9 ประเทศผู้รับ หมายถึงประเทศที่วิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ขออนุญาตทำงาน โดยจะไม่เป็นการประกอบวิชาชีพเพียงลำพัง แต่จะต้องประกอบวิชาชีพร่วมกับวิศวกรวิชาชีพท้องถิ่น ตามความเหมาะสม เพื่อประกอบวิชาชีพด้านวิศวกรรม
- 2.10 วิศวกรวิชาชีพ (รวมทั้ง เรียกว่า ผู้ประกอบวิชาชีพ) หมายถึง บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติของประเทศสมาชิกอาเซียนและได้รับการประเมินโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ของประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วมว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติทางด้านเทคนิค จริยธรรม และกฎหมาย ที่จะประกอบวิชาชีพวิศวกรรมได้อย่างอิสระ และขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาตสำหรับการประกอบวิชาชีพดังกล่าวจากหน่วยงานผู้มีอำนาจ ทั้งนี้ ประเทศสมาชิกอาเซียนอาจมีชื่อเรียกและมีเงื่อนไขที่แตกต่างกันไปสำหรับคำนิยามนี้
- 2.11 ผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) หมายถึงองค์กรของรัฐที่ได้รับมอบหมาย หรือหน่วยงานที่ได้รับอำนาจจากองค์กรของรัฐดังกล่าวซึ่งมีหน้าที่กำกับดูแลการประกอบวิชาชีพให้บริการวิศวกรรม ตามรายชื่อที่ระบุในภาคผนวก 1 การปรับปรุงแก้ไขรายชื่อองค์กรหรือหน่วยงานสามารถกระทำได้โดยประเทศสมาชิกอาเซียนและแจ้งต่อประเทศสมาชิกอาเซียนทุกประเทศโดยเลขธิการอาเซียน ทั้งนี้ ประเทศสมาชิกอาเซียนอาจมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันไปสำหรับคำนิยามนี้
- 2.12 การยอมรับ หมายถึงการยอมรับ โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจในการแสดงถึงความสอดคล้องกับเงื่อนไข
- 2.13 วิศวกรวิชาชีพต่างดาวจดทะเบียน (RFPE) หมายถึงวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ที่ขอทำงาน และได้รับอนุญาตโดยผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ของประเทศผู้รับ ให้ทำงานได้ โดยจะไม่เป็นการประกอบวิชาชีพเพียงลำพัง แต่จะต้องประกอบวิชาชีพร่วมกับวิศวกรวิชาชีพของประเทศผู้รับหนึ่งคนหรือมากกว่า
- 2.14 การขึ้นทะเบียน หมายถึงกระบวนการลงทะเบียนผู้ที่ได้รับบรรจุเงื่อนไขตามที่กำหนดภายในขอบข่ายอำนาจ
- 2.15 คำพูดในรูปแบบเอกพจน์ให้รวมถึงแบบพหูพจน์ด้วย

การยอมรับ, คุณสมบัติ, และ สิทธิ

3.1 คุณสมบัติในการเป็นวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE)

วิศวกรวิชาชีพผู้ซึ่งมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้:

- 3.1.1 สำเร็จระดับปริญญาทางวิศวกรรมที่ได้รับการยอมรับโดยองค์กรด้านการรับรองวิศวกรรมวิชาชีพไม่ว่าจะในประเทศแหล่งกำเนิดหรือประเทศผู้รับ หรือที่ได้รับการประเมินและยอมรับว่าเทียบเท่ากับระดับการศึกษาดังกล่าว;
- 3.1.2 มีการขึ้นทะเบียนหรือมีใบอนุญาตที่ยังมีผลในปัจจุบัน เพื่อประกอบวิชาชีพวิศวกรรมในประเทศแหล่งกำเนิด ซึ่งออกให้โดยผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ของประเทศสมาชิกอาเซียน และสอดคล้องกับนโยบายของคณะกรรมการขึ้นทะเบียน/การอนุญาต/การรับรองในการประกอบวิชาชีพวิศวกรรม หรือคณะกรรมการติดตาม ตามข้อ 4.2.2 และ ระเบียบที่ 1.2 ของ ภาคผนวก 2 ของข้อตกลงฯ;
- 3.1.3 มีประสบการณ์ในภาคปฏิบัติและมีความหลากหลายมาไม่ต่ำกว่าเจ็ด (7) ปี หลังจบการศึกษา ทั้งนี้ จะต้องได้รับผิดชอบงานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัดตามที่ระบุใน ภาคผนวก 4 ข้อ ง. – ตัวอย่างที่ 4 แล้วอย่างน้อยสอง (2) ปีด้วย ;
- 3.1.4 ปฏิบัติสอดคล้องตามนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (CPD) ของประเทศแหล่งกำเนิดในระดับที่น่าพอใจ; และ
- 3.1.5 ได้รับใบรับรองจากผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ของประเทศแหล่งกำเนิดและไม่มีประวัติการกระทำผิดอย่างร้ายแรงด้าน เทคนิค มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณ ระดับท้องถิ่นและระหว่างประเทศ ในการประกอบวิชาชีพวิศวกรรม

จะมีสิทธิขอสมัครต่อคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) เพื่อได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ภายใต้ทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPER)

3.2 วิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE)

วิศวกรวิชาชีพ ผู้มีคุณสมบัติข้างต้นและปฏิบัติสอดคล้องตามแนวทางด้านหลักเกณฑ์และระเบียบวิธีปฏิบัติตาม ภาคผนวก 2 และบรรลุด้วยแถลงการณ์การประเมินตาม ภาคผนวก 3 อาจ, เมื่อได้รับและชำระค่าธรรมเนียมแล้ว, ได้บรรจุภายใต้ทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPER) และมีฐานะเป็นวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ทั้งนี้ วิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) จะประกอบวิชาชีพวิศวกรรมได้เฉพาะในขอบข่ายงานที่ได้รับอนุญาตตามความชำนาญของวิศวกรวิชาชีพผู้นั้นภายใต้ข้อตกลงฯ นี้เท่านั้น

3.3 สิทธิของวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ในการประกอบวิชาชีพในประเทศผู้รับ

3.3.1 วิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) จะมีสิทธิสมัครต่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ของประเทศผู้รับเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นวิศวกรวิชาชีพต่างค่าวจคทะเบียน (RFPE) โดยผู้สมัครจะต้องยื่นคำขอพร้อมยอมรับด้วยแถลงว่า:

(ก) จะผูกพันด้วยหลักปฏิบัติวิชาชีพของท้องถิ่นและสากล สอดคล้องกับนโยบายด้าน จรรยาบรรณและความประพฤติที่มีและใช้บังคับ โดยประเทศแหล่งกำเนิด;

(ข) จะผูกพันด้วยกฎหมายและระเบียบที่ใช้บังคับของประเทศผู้รับ; และ

(ค) ภายใต้บังคับของกฎหมายและระเบียบภายในของประเทศผู้รับที่ดูแลด้านการประกอบวิชาชีพวิศวกรรม จะประกอบวิชาชีพร่วมกับวิศวกรวิชาชีพท้องถิ่นในประเทศผู้รับ

3.3.2 ภายใต้บังคับของกฎหมายและระเบียบภายในและที่สามารถนำมาใช้บังคับได้, และไม่เป็นการขึ้นแบบทางวิศวกรรมต่อผู้มีอำนาจตามกฎหมายของประเทศผู้รับ, หากได้รับการอนุมัติ ผู้สมัครวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) จะได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพในฐานะเป็นวิศวกรวิชาชีพต่างค่าวจคทะเบียน (RFPE) โดยจะต้องไม่เป็นการประกอบวิชาชีพเพียงลำพัง แต่จะต้องประกอบวิชาชีพร่วมกับวิศวกรวิชาชีพที่ได้รับมอบหมายของประเทศผู้รับภายในขอบข่ายงานตามความชำนาญของตนซึ่งได้รับการยอมรับและอนุมัติ โดยผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ของประเทศผู้รับ

ข้อ 4

ผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ, คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ และ
คณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน

4.1 ผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA)

ผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) แต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วมจะมีความรับผิดชอบดังต่อไปนี้:

- 4.1.1 พิจารณาคำขอและอนุญาตให้วิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPEs) ประกอบวิชาชีพในฐานะเป็นวิศวกรวิชาชีพต่างดาวจดทะเบียน (RFPEs) โดยจะต้องไม่เป็นการประกอบวิชาชีพเพียงลำพัง แต่จะต้องประกอบวิชาชีพร่วมกับวิศวกรวิชาชีพท้องถิ่นที่ได้รับมอบหมายของประเทศผู้รับภายใต้บังคับของกฎหมายและระเบียบภายในและที่สามารถนำมาใช้บังคับได้, และไม่เป็นการขึ้นแบบทางวิศวกรรมต่อผู้มีอำนาจตามกฎหมายของประเทศผู้รับตามที่กำหนดโดยข้อตกลงฯ นี้;
- 4.1.2 ติดตามตรวจสอบและประเมินการประกอบวิชาชีพของวิศวกรวิชาชีพต่างดาวจดทะเบียน (RFPEs) และทำให้มั่นใจว่าได้ปฏิบัติตามสอดคล้องกับข้อตกลงฯ;
- 4.1.3 รายงานต่อองค์กรท้องถิ่นและระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในเรื่องความคืบหน้าการดำเนินการตามข้อตกลงฯ;
- 4.1.4 รักษามาตรฐานระดับสูงของการประกอบวิชาชีพและจรรยาบรรณด้านวิศวกรรม;
- 4.1.5 แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างทันทีต่อเลขาธิการคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) (จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 4.3.5) เมื่อวิศวกรวิชาชีพต่างดาวจดทะเบียน (RFPE) ได้ละเมิดข้อตกลงฯ หรือเมื่อวิศวกรวิชาชีพผู้ซึ่งเป็นวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ไม่มีคุณสมบัติเป็นผู้ที่จะประกอบวิชาชีพวิศวกรรมอย่างอิสระในประเทศแหล่งกำเนิด ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงความนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (CPD) ของประเทศแหล่งกำเนิดในระดับที่น่าพอใจ หรือได้กระทำผิดอย่างร้ายแรงด้าน เทคนิค มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณ ไม่ว่าจะในประเทศแหล่งกำเนิดหรือประเทศผู้รับที่ซึ่งการกระทำผิดนั้น ได้นำไปสู่การถอดถอนจากทะเบียนหรือระงับการประกอบวิชาชีพ;

4.1.6 เตรียมการด้านกฎระเบียบเพื่อให้สามารถปฏิบัติตามข้อตกลงฯ ได้; และ

4.1.7 แลกเปลี่ยนข้อมูลด้านกฎหมาย ข้อปฏิบัติ และความคืบหน้าต่างๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมภายในภูมิภาค โดยมีความมุ่งหวังในการปรับให้สอดคล้องกันและเป็นไปในแนวทางเดียวกับมาตรฐานในระดับภูมิภาค และ/หรือ ระหว่างประเทศ

4.2 คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC)

4.2.1 คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) จะจัดตั้งขึ้นในและโดยแต่ละประเทศสมาชิกที่เข้าร่วม เพื่อพัฒนา ดำเนินการ และรักษา ทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPER) ในประเทศแห่งก่าเนิด

4.2.2 คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) จะได้รับการรับรองว่ามีอำนาจโดย, และอาจปฏิบัติหน้าที่ที่บางประการได้แทน, ผู้มีอำนาจที่รับผิดชอบด้านการขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาตแก่วิศวกรวิชาชีพในประเทศ

4.2.3 คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) จะได้รับการรับรองในฐานะหน่วยงานผู้ได้รับอำนาจ และจะสามารถรับรองคุณสมบัติและประสบการณ์ของวิศวกรวิชาชีพได้โดยตรงหรือโดยอ้างถึงหน่วยงานผู้มีอำนาจอื่น

4.2.4 หน้าที่รับผิดชอบที่เป็นภาระเฉพาะของคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ในด้านการพัฒนา และคงไว้ซึ่งทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPER) ก็คือการดำเนินการตามข้อ 4.2.5 และ 4.2.6 ข้างล่าง และตามที่อยู่ในภาคผนวก 2, 3 และ 4 ของข้อตกลงฯ

4.2.5 คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ของแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม ซึ่งจะขออนุญาตเริ่มงานทะเบียนเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียนนั้น จะต้องเตรียมถ้อยแถลงที่กำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และระเบียบวิธีปฏิบัติสำหรับการประเมินความสอดคล้องด้านคุณสมบัติตามที่ระบุในข้อ 3.1 สำหรับผู้สมัครวิศวกรวิชาชีพ ถ้อยแถลงดังกล่าวจะได้รับการทบทวนโดยคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) แนวทางด้านหลักเกณฑ์และระเบียบวิธีปฏิบัติ และตัวอย่าง จะกำหนดไว้ในภาคผนวก 2, 3 และ 4

4.2.6 แต่ละคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ที่ได้รับอำนาจจะมีหน้าที่เพิ่มเติมคือ:

4.2.6.1 ทำให้มั่นใจว่าผู้ประกอบวิชาชีพทุกคนที่ได้รับการขึ้นทะเบียนในฐานะวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPEs) โดยเลขาธิการคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) จะปฏิบัติตามสอดคล้องกับเงื่อนไขที่ระบุในข้อตกลงฯ และผู้ประกอบวิชาชีพเหล่านี้ส่วนใหญ่ได้แสดงให้เห็นว่าได้ดำเนินการสอดคล้องตามระเบียบวิธีปฏิบัติและหลักเกณฑ์ตามที่แสดงในภาคผนวก 2, 3 และ 4;

4.2.6.2 ทำให้มั่นใจว่าผู้ประกอบวิชาชีพที่สมัครขอขึ้นทะเบียนในฐานะวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPEs) จะต้องแสดงหลักฐานว่าได้ปฏิบัติตามสอดคล้องตามนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (CPD) ของประเทศแหล่งกำเนิดในระดับที่น่าพอใจ;

4.2.6.3 ทำให้มั่นใจว่าผู้ประกอบวิชาชีพที่ได้รับการขึ้นทะเบียนโดยเลขาธิการคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) เป็นวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPEs) ยังคงสมัครขอต่ออายุการขึ้นทะเบียนอยู่เป็นระยะ และในการนี้ แสดงหลักฐานว่าได้ปฏิบัติตามสอดคล้องตามนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่องของประเทศแหล่งกำเนิดในระดับที่น่าพอใจ;

4.2.6.4 ทำให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติและเกิดผลตามการเปลี่ยนแปลงที่ตกลงภายใต้ข้อ 6.3 ตามที่กำหนดโดยคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC); และ

4.2.6.5 เมื่อมีการใช้ข้อ 4.1.5, จะต้องถอดถอนการขึ้นทะเบียนของวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ผู้ที่อยู่นอกจากทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPER)

4.3 คณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC)

4.3.1 คณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) จะถูกจัดตั้งขึ้น และจะมีอำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ทั้งนี้ อำนาจนี้อาจถูกมอบหมายอย่างเป็นทางการได้เป็นระยะจากคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) ให้แก่คณะกรรมการติดตามตรวจสอบที่ได้รับอำนาจ (MC) ในแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม สำหรับสมาชิกของคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) จะประกอบด้วยผู้แทนที่ได้รับมอบหมายหนึ่งคนจากแต่ละคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ของประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม

- 4.3.2 บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) จะรวมถึง:
- 4.3.2.1 อำนวยความสะดวกในการพัฒนาและคงไว้ซึ่งทะเบียนที่มีผลใช้บังคับและน่าเชื่อถือสำหรับวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPER);
- 4.3.2.2 ส่งเสริมการยอมรับวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPEs) ในแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม ว่ามีความสามารถทางเทคนิคและวิชาชีพทั่วไปที่ทัดเทียมกับวิศวกรรมวิชาชีพที่ได้ขึ้นทะเบียนหรือได้รับอนุญาตในประเทศแหล่งกำเนิด;
- 4.3.2.3 พัฒนา ติดตามตรวจสอบ รักษาไว้ และส่งเสริม มาตรฐานและหลักเกณฑ์การยอมรับร่วมกันสำหรับอำนวยความสะดวกต่อการประกอบวิชาชีพของวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียนในประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม;
- 4.3.2.4 ค้นหาเพื่อเกิดความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้นเกี่ยวกับอุปสรรคที่มีต่อการประกอบวิชาชีพ และพัฒนาและส่งเสริมกลยุทธ์ในการช่วยเหลือแก่รัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจอนุญาตเพื่อลดอุปสรรคเหล่านั้นและบริหารขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ และไม่เลือกปฏิบัติ;
- 4.3.2.5 โดยผ่านกลไกที่มีภายใต้อาเซียน, ส่งเสริมให้รัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจอนุญาตที่เกี่ยวข้องรับและดำเนินการลดระเบียบวิธีปฏิบัติสำหรับการให้สิทธิการประกอบวิชาชีพแก่วิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPEs);
- 4.3.2.6 ระบุ และส่งเสริมการดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับการเตรียมการและการประเมินของวิศวกรที่ประสงค์จะประกอบวิชาชีพในระดับวิชาชีพ; และ
- 4.3.2.7 ติดตามตรวจสอบร่วมกันอย่างต่อเนื่อง และแลกเปลี่ยนข้อมูล ด้วยวิธีการใดๆ ที่มี ความเหมาะสมที่สุด รวมทั้ง:
- (ก) การติดต่อสื่อสารกันอย่างสม่ำเสมอและแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวิธีปฏิบัติด้านการประเมิน หลักเกณฑ์ ระบบ คู่มือ การประชาสัมพันธ์ และรายชื่อของผู้ประกอบวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับ;
- (ข) แจ้งต่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ของทุกประเทศเมื่อได้รับแจ้งว่า วิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPE) ไม่มีคุณสมบัติเป็นผู้อย่างที่จะประกอบวิชาชีพวิศวกรรมอย่างอิสระในประเทศแหล่งกำเนิด ไม่ปฏิบัติตามสอดคล้องตามนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (CPD) ของประเทศแหล่งกำเนิดในระดับที่น่าพอใจ

ใจ หรือได้กระทำผิดอย่างร้ายแรงด้าน เทคนิค มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณ ไม่ว่าจะในประเทศแหล่งกำเนิดหรือประเทศผู้รับที่ซึ่งการกระทำผิดนั้นได้นำไปสู่ การถอดถอนจากทะเบียนหรือระงับการประกอบวิชาชีพ หรือถอดถอนจาก ทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPER);

(ค) ตรวจสอบความถูกต้องของการปฏิบัติงานตามระเบียบวิธีปฏิบัติของประเทศ สมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม; และ

(ง) ส่งเหตุการณ์การประชุมที่เปิดให้เข้าร่วมได้ของผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRAs) ใดๆ และ/หรือ กรรมการที่รับผิดชอบในการดำเนินการด้านระเบียบวิธี ปฏิบัติเรื่องต่างๆ ที่สำคัญ และ การประชุมที่เกี่ยวข้องที่เปิดให้เข้าร่วมได้ขององค์กรกำกับดูแลต่างๆของประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม

4.3.3 คณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) อาจเชิญประเทศสมาชิกอาเซียนที่ไม่ได้เข้าร่วม มาเป็นผู้สังเกตการณ์การประชุมของคนได้ตามความเหมาะสม

4.3.4 คณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) จะต้องรายงานความก้าวหน้าของการดำเนินงานต่อคณะกรรมการประสานงานด้านบริการของอาเซียน (CCS)

4.3.5 การบริหารงานของคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) จะได้กระทำโดยเลขาธิการ การจัดตั้งและการสนับสนุนทางการเงินต่อเลขาธิการดังกล่าวจะถูกพิจารณาโดยคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC)

4.3.6 การประชุมสามัญของคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) จะจัดขึ้นอย่างน้อยหนึ่งครั้งในรอบสองปี เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับคำขอของคณะกรรมการติดตามตรวจสอบที่จะขออนุญาตเริ่มงานทะเบียน และ/หรือ การขออนุญาตที่จะทบทวนแนวทางด้าน หลักเกณฑ์และระเบียบวิธีปฏิบัติ (ภาคผนวก 2), ด้อยถลงด้านการประเมิน (ภาคผนวก 3), ภาคผนวก 4 และแนวทาง ระเบียบวิธีปฏิบัติ และงานเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง และเสนอแนะการปรับปรุงแก้ไขใดๆ ต่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRAs) ทั้งหมด

ข้อ 5

ข้อยกเว้นร่วมกัน

- 5.1 ประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม ยอมรับว่าข้อตกลงใดๆ, ซึ่งอาจจะให้การยกเว้นจากการประเมินเพิ่มเติมโดยผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ที่ควบคุมดูแลสิทธิในการประกอบวิชาชีพในแต่ละประเทศ, อาจสามารถมีขึ้นได้ก็เฉพาะด้วยการมีส่วนร่วมและยอมรับของผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) และหน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้องเท่านั้น;
- 5.2 ประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม รับทราบว่าผู้มีอำนาจในการขึ้นทะเบียนหรืออนุญาต มีความรับผิดชอบตามกฎหมายที่จะปกป้องสุขภาพ ความปลอดภัย สิ่งแวดล้อม และสวัสดิภาพของสังคมภายในขอบเขตการดูแล และอาจเรียกร้องให้วิศวกรวิชาชีพที่ต้องการสิทธิในการประกอบวิชาชีพโดยอิสระ ทำการยื่นการประเมินเพิ่มเติมได้;
- 5.3 ประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม พิจารณาเห็นว่าวัตถุประสงค์ของการประเมินดังกล่าวควรเป็นการสร้างความมั่นใจในระดับที่เพียงพอต่อผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องว่าวิศวกรวิชาชีพผู้นั้น:
- 5.3.1 เข้าใจหลักการทั่วไปของข้อประพฤติกของการประกอบวิชาชีพและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง;
- 5.3.2 ได้แสดงถึงความสามารถในการใช้หลักการนั้นอย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ; และ
- 5.3.3 มีความคุ้นเคยกับเงื่อนไขพิเศษอื่นๆ ที่มีในประเทศผู้รับ

ข้อ 6

การปรับปรุงแก้ไข

- 6.1 ประเทศสมาชิกอาเซียนใดๆ อาจเรียกร้องเป็นลายลักษณ์อักษรให้มีการปรับปรุงแก้ไขใดๆ ต่อบางส่วนหรือทั้งหมดของข้อตกลงฯ
- 6.2 เว้นแต่จะได้มีการกำหนดไว้ในข้อตกลงฯ, ข้อบทของข้อตกลงฯ นี้อาจจะแก้ไขได้ก็เฉพาะที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขที่ตกลงร่วมกันเป็นลายลักษณ์อักษร โดยรัฐบาลของทุกประเทศสมาชิกอาเซียน การปรับปรุงแก้ไขใดๆ ที่ตกลงกันดังกล่าวจะถูกปรับให้เป็นลายลักษณ์อักษรและจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงฯ นี้ และจะมีผลใช้บังคับในวันที่ซึ่งอาจจะได้มีการกำหนดโดยทุกประเทศสมาชิกอาเซียน

- 6.3 ละเว้นจากข้อ 6.2 ข้างต้น, ข้อบทของอนุสัญญานว 2, 3 และ 4 และแนวทาง ระเบียบวิธีปฏิบัติ และงานเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง อาจได้รับการแก้ไขได้โดยผ่านการปรับปรุงแก้ไขที่ตกลงร่วมกันเป็นลายลักษณ์อักษรโดยผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพทั้งหมดของประเทศสมาชิกที่เข้าร่วม ทั้งนี้ การปรับปรุงแก้ไขจะต้องไม่ขัดหรือแก้ไขข้อบทใดๆ ของข้อตกลงฯ หลัก และการเปลี่ยนแปลงที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดจะต้องดำเนินการโดยคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPECC)
- 6.4 การปรับปรุงแก้ไขใดๆ ตามที่ตกลงกันภายใต้ข้อ 6.3 จะถูกปรับให้เป็นลายลักษณ์อักษรและจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงฯ นี้ และจะมีผลใช้บังคับในวันที่ซึ่งอาจจะได้มีการกำหนดโดยประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม
- 6.5 การปรับปรุงแก้ไขใดๆ จะไม่เป็นการกระทบต่อสิทธิและพันธกรณีอันเกิดจากหรือมีพื้นฐานจากข้อตกลงฯ ก่อนหรือจนกระทั่งถึงวันที่การปรับปรุงแก้ไขดังกล่าวมีผล
- 6.6 ในกรณีที่ข้อบทใดๆ ในข้อ : ถึง 8 ไม่สอดคล้องกับข้อบทใดๆ ในอนุสัญญานว 2 ถึง 4 ให้ถือตามข้อบทในข้อ 1 ถึง 8

ข้อ 7

การระงับข้อพิพาท

ข้อบทของพิธีสารอาเซียนเรื่องกลไกการระงับข้อพิพาท ซึ่งจัดทำขึ้นที่กรุงเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2547 จะนำมาใช้ในกรณีเกิดข้อพิพาทเกี่ยวกับการตีความ การดำเนินการ และ/หรือ การนำมาใช้ ของข้อบทใดๆ ภายใต้ข้อตกลงฯ

ข้อ 8

ข้อบทสุดท้าย

- 8.1 เงื่อนไข และนิยาม และข้อบทอื่นๆ ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ (GATS) และกรอบความตกลงอาเซียนด้านบริการ (AFAS) จะถูกอ้างอิงและนำมาใช้ในเรื่องต่างๆ ที่เกิดภายใต้ข้อตกลงฯ สำหรับกรณีที่ไม่มียุทธศาสตร์กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ
- 8.2 ข้อตกลงฯ จะมีผลใช้บังคับในวันที่ประเทศสมาชิกอาเซียนทุกประเทศลงนาม

8.3 ภายหลังจากที่ข้อตกลงฯ มีผลใช้บังคับตามข้อ 8.2 แล้ว ประเทศสมาชิกอาเซียนที่ต้องการเข้าร่วมในข้อตกลงฯ นี้ (ซึ่งภายใต้ข้อตกลงฯ จะเรียกว่า “ประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม”) จะต้องแจ้งต่อเลขาธิการอาเซียนเป็นลายลักษณ์อักษรโดยระบุวันที่มีผลในการเข้าร่วม และจากนั้นเลขาธิการอาเซียนจะแจ้งต่อประเทศสมาชิกอาเซียนที่เหลือ

8.4 ประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วมใดๆ ที่ต้องการสิ้นสุดการเข้าร่วมข้อตกลงฯ จะต้องแจ้งต่อเลขาธิการอาเซียนเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างน้อยสิบสองเดือนก่อนวันที่ระบุให้มีผลยกเลิกการเข้าร่วม และจากนั้นเลขาธิการอาเซียนจะแจ้งต่อประเทศสมาชิกอาเซียนที่เหลือ

8.5 ข้อตกลงฯ จะได้รับการเก็บรักษาไว้กับเลขาธิการอาเซียน ซึ่งจะทำหน้าที่ถูกต้องส่งให้แก่แต่ละประเทศสมาชิกอาเซียน

เพื่อเป็นพยานในการนี้, ผู้ลงนามข้างใต้ ซึ่งได้รับมอบอำนาจอย่างถูกต้องจากรัฐบาลของแต่ละประเทศ ได้ลงนามในข้อตกลงยอมรับร่วมของอาเซียนด้านบริการวิศวกรรม

กระทำขึ้น ที่ ในวันที่ โดยจัดทำเป็นเอกสารฉบับเดียวในภาษาอังกฤษ

วิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน แนวทางด้านหลักเกณฑ์และระเบียบวิธีปฏิบัติ

วัตถุประสงค์ของแนวทางนี้คือ เพื่อช่วยคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MCs) ของประเทศสมาชิกอาเซียนในการจัดทำถ้อยแถลงด้านหลักเกณฑ์และระเบียบวิธีปฏิบัติสำหรับยื่นต่อคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) อนึ่ง เพื่อให้สอดคล้องตามข้อตกลงฯ นั้น สิทธิของวิศวกรรมวิชาชีพที่จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPE) จะถูกกำหนดโดยการอ้างอิงถึงหลักเกณฑ์ ๕ ข้อ ซึ่งจะพิจารณาโดยพร้อมกัน บางข้อของหลักเกณฑ์จะมีลักษณะที่กำหนดไว้ค่อนข้างชัดเจน ขณะที่บางข้ออาจต้องให้คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ดำเนินการพิจารณาทางวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิศวกรรมวิชาชีพกรณีพิเศษ ทั้งนี้ ข้อความต่อไปนี้จะใช้เป็นหลักอ้างอิงสำหรับการพิจารณาหลักเกณฑ์ในแต่ละข้อ

๑. สำเร็จหลักสูตรวิศวกรรมที่ได้รับการยอมรับและรับรอง หรืออื่นใดที่ได้รับการประเมินหรือยอมรับว่าทัดเทียม เพื่อที่จะได้รับการใส่ชื่อในทะเบียนวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPER) วิศวกรรมวิชาชีพจะต้องแสดงต่อคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ที่เกี่ยวข้องให้เห็นถึงระดับการศึกษาหรือสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรที่เทียบเท่ากับการสำเร็จใน :

๑.๑ ปริญญาทางวิศวกรรมที่ออกให้และรับรองอย่างสอดคล้องกับแนวทางการปฏิบัติที่ดีที่สุดซึ่งจัดทำโดยสถาบันที่เป็นที่ยอมรับของแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียน ; หรือ

๑.๒ หลักสูตรทางวิศวกรรมที่รับรอง โดยองค์กรที่เป็นอิสระจากผู้ให้บริการด้านการศึกษา หรือการทดสอบที่กำหนดโดยองค์กรที่ได้รับอำนาจภายในประเทศ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และระเบียบวิธีปฏิบัติในการรับรอง หรือมาตรฐานการทดสอบแล้วแต่ความเหมาะสมต้องได้รับการยืนยัน โดยคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MCs) หนึ่งคณะฯ หรือมากกว่าและได้รับการยินยอมจากคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรรมวิชาชีพอาเซียน (ACPECC)

แนวทางปฏิบัตินี้ไม่ใช่เป็นการจำกัดการเข้าร่วมกับประเทศที่ซึ่งหลักสูตรทางวิศวกรรมนั้นได้รับการรับรองหรือการทดสอบซึ่งกำหนดโดยองค์กรวิชาชีพอิสระและไม่มีนัยยะว่าความสำเร็จด้านการศึกษาที่เป็นที่ยอมรับนั้นจะสามารถแสดงได้เฉพาะในบริบทของหลักสูตรปริญญาด้านวิศวกรรมเท่านั้น

๒. ได้รับการประเมินภายในขอบข่ายอำนาจแล้วว่าสามารถประกอบวิชาชีพได้โดยอิสระ การประเมินอาจจะดำเนินการได้โดยคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) หรือโดยผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA) ภายในประเทศแหล่งกำเนิด

๓. มีประสบการณ์ในภาคปฏิบัติอย่างน้อยเจ็ดปีหลังจบการศึกษา นิยามที่ถูกต้องของ ประสบการณ์ในภาคปฏิบัติจะขึ้นอยู่กับวิจารณ์ของคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ที่เกี่ยวข้อง แต่การทำงานดังกล่าวนี้ควรจะมีความเกี่ยวข้องอย่างชัดเจนกับสาขาด้านวิศวกรรมที่ซึ่ง วิศวกรวิชาชีพนั้น ๆ อ้างว่ามีความชำนาญ ในระยะแรกนั้น วิศวกรวิชาชีพได้มีการเข้าร่วมใน บทบาทและกิจกรรมที่หลากหลายซึ่งเหมาะสมกับสาขาด้านวิศวกรรมเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม อาจจะ เน้นพิจารณาที่บทบาทในช่วงที่รับผิดชอบงานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัดมากกว่า

๔. ได้ใช้เวลาอย่างน้อยสองปีในหน้าที่รับผิดชอบงานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัด นิยามของ งานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัดจะแตกต่างกันไประหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนและหลักปฏิบัติสำหรับ แนวทางทั่วไปนั้น งานดังกล่าวควรมีลักษณะเป็นการใช้วิจารณ์ด้านวิศวกรรมที่เป็นอิสระ โครงการดังกล่าวควรมีระยะเวลา ราคา และความซับซ้อนมากเพียงพอและวิศวกรวิชาชีพควรเป็น ผู้รับผิดชอบด้วยตนเองต่อการดำเนินงาน ทั้งนี้ โดยทั่วไปแล้ววิศวกรวิชาชีพอาจถือว่าได้รับผิดชอบ งานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัดก็ต่อเมื่อวิศวกรนั้นได้ :

๔.๑ วางแผน ออกแบบ ประสานและดำเนิน โครงการขนาดเล็ก; หรือ

๔.๒ ดำเนินการส่วนหนึ่งของโครงการขนาดใหญ่ด้วยพื้นฐานความเข้าใจในโครงการ ทั้งหมด; หรือ

๔.๓ ดำเนินการในงานที่ใหม่ ซับซ้อน และ/หรือ ประกอบด้วยสาขาหลากหลาย

ระยะเวลาที่กำหนดไว้สองปีอาจบรรลุได้ภายในช่วงระยะเวลาประสบการณ์ในภาคปฏิบัติ เจ็ดปีหลังจากจบการศึกษา

๕. ปฏิบัติสอดคล้องตามนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (CPD) ในระดับที่ นำพอใจ ลักษณะและขอบเขตของความสอดคล้องที่ต้องตามนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่าง ต่อเนื่อง (CPD) และลักษณะในการตรวจสอบความสอดคล้องดังกล่าว จะให้ขึ้นกับวิจารณ์ของ คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ที่เกี่ยวข้อง แต่ควรสะท้อนถึงบรรทัดฐานทั่วไปสำหรับ ความสอดคล้องดังกล่าวโดยวิศวกรวิชาชีพภายในประเทศสมาชิกอาเซียน

๖. วิศวกรวิชาชีพอาเซียนที่ขึ้นทะเบียน (ACPE) จะต้องยอมรับเงื่อนไขต่อไปนี้ :

๖.๑ ข้อประพจน์ด้านวิชาชีพ วิศวกรวิชาชีพทุกคนที่ต้องการขึ้นทะเบียนเป็นวิศวกรวิชาชีพ อาเซียน (ACPEs) ต้องตกลงที่จะผูกพันโดยข้อประพจน์ด้านวิชาชีพของท้องถิ่นหรือระหว่าง ประเทศและด้วยนโยบายด้านจรรยาบรรณและความประพฤติที่มีและใช้บังคับ โดยประเทศ แหล่งกำเนิด และโดยขอบข่ายอำนาจอื่นที่วิศวกรวิชาชีพนั้น ๆ ประกอบวิชาชีพ ข้อประพจน์ ดังกล่าวโดยทั่วไปรวมถึงเงื่อนไขว่าวิศวกรวิชาชีพต้องให้ความสำคัญกับเรื่องสุขภาพ ความ

ปลอดภัย สิ่งแวดล้อมและสวัสดิภาพของสังคมเหนือกว่าความรับผิดชอบต่อลูกค้าหรือเพื่อนร่วมงานต้องประกอบวิชาชีพเฉพาะภายในสาขาที่ตนมีความสามารถเท่านั้น และต้องแนะนำต่อลูกค้าเมื่อต้องการผู้ช่วยด้านวิชาชีพเพิ่มเติมในอันที่จะสามารถดำเนินโครงการได้ ในการนี้ คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MCs) จะต้องเป็นผู้รับรองว่าในการขึ้นทะเบียนนั้น ผู้สมัครได้ลงนามในถ้อยแถลงด้านการปฏิบัติที่สอดคล้องกับข้อประพฤติด้านวิชาชีพดังกล่าว

๖.๒ ความรับผิดชอบ วิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPEs) ต้องตกลงที่จะรับผิดชอบด้วยตนเองต่อการกระทำของตนในการทำงานด้านวิชาชีพ โดยผ่านเงื่อนไขที่กำหนดโดยองค์กรด้านการอนุญาต และ/หรือ การจดทะเบียนในขอบข่ายอำนาจปฏิบัติงานและผ่านกระบวนการทางกฎหมายของขอบข่ายอำนาจดังกล่าว

ถ้อยแถลงด้านการประเมินวิศวกรวิชาชีพอาเซียน

การเตรียมการถ้อยแถลงด้านการประเมินสำหรับประเมินวิศวกรวิชาชีพที่ต้องการขึ้นทะเบียนเป็นวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPE) จะเกี่ยวข้องกับการระบุและการประเมินในส่วนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ โดยคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ในแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วม

๑. มีกลไกหนึ่งอย่างหรือมากกว่านั้นสำหรับการรับรองและยอมรับ :

๑.๑ หลักสูตรการศึกษาที่คัดเลือกวิศวกรที่จบการศึกษาเพื่อเข้าสู่การประกอบวิชาชีพวิศวกรรม; และ/หรือ

๑.๒ เครื่องมือการประเมินซึ่งมีกลไกที่เป็นทางเลือกหรือเสริมสำหรับการที่วิศวกรที่จบการศึกษาจะแสดงให้เห็นได้ว่าเขาเหล่านั้นบรรลุถึงมาตรฐานด้านการศึกษาที่เหมาะสม

๒. มีกลไกหนึ่งอย่างหรือมากกว่านั้นสำหรับการประเมินวิศวกรจบการศึกษาที่มีคุณภาพว่าเหมาะสมสำหรับการประกอบวิชาชีพวิศวกรโดยอิสระ ซึ่งโดยทั่วไปจะหลังจากที่วิศวกรที่จบการศึกษาเหล่านั้นได้มีประสบการณ์ด้านวิชาชีพซึ่งถูกควบคุมและตรวจสอบเป็นระยะเวลาหนึ่ง

๓. มีกลไกที่ทำให้มั่นใจได้ว่าวิศวกรวิชาชีพอิสระนั้น :

๓.๑ ได้มีประสบการณ์ในภาคปฏิบัติอย่างน้อยเจ็ดปีหลังจบการศึกษา

๓.๒ ได้มีเวลาอย่างน้อยสองปีในหน้าที่รับผิดชอบงานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัด;

๓.๓ ได้ปฏิบัติสอดคล้องตามนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (CPD) ของประเทศแหล่งกำเนิดในระดับที่น่าพอใจ; และ

๓.๔ ได้ปฏิบัติตามผูกพันโดยข้อประพฤตินที่เหมาะสม

๔. มีกลไกที่ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้ขึ้นทะเบียนจะได้รับการตรวจสอบเป็นช่วงเวลาสม่ำเสมอเพื่อให้มั่นใจว่าเขาเหล่านั้นได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในการขึ้นทะเบียนอย่างต่อเนื่อง สำหรับในแต่ละส่วนดังกล่าว ถ้อยแถลงด้านการประเมินสำหรับแต่ละประเทศสมาชิกอาจรวมถึง :

๔.๑ กลไกที่สามารถนำมาใช้ได้กับวิศวกรวิชาชีพในทุกสาขา ;

๔.๒ กลไกที่สามารถนำมาใช้ได้กับวิศวกรวิชาชีพในสาขาที่กำหนดไว้เฉพาะ;

๔.๓ กลไกระดับชาติ ภูมิภาค และระดับจังหวัด ; และ

๔.๔ กลไกที่มีอยู่หรือที่ถูกใช้แทน

LI RT

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้รับการยอมรับโดยคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ของแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนในการประเมินผู้สมัครสำหรับการขึ้นทะเบียนเป็นวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPEs) คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) อาจมีเงื่อนไขในบางส่วนหรือทั้งหมดของกลไกได้ (ยกตัวอย่างเช่น โดยเรียกร้องให้การประเมินภายใต้กลไกหนึ่งจะยอมรับได้ก็ต่อเมื่อวิศวกรที่จบการศึกษานั้นได้เสร็จสิ้นกระบวนการภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือมีประสบการณ์ในภาคปฏิบัติเป็นระยะเวลาขั้นต่ำตามที่กำหนดในสาขาที่เกี่ยวข้อง) เงื่อนไขเหล่านั้นทั้งหมดจะต้องระบุให้ชัดเจน

ถ้อยแถลงด้านการประเมินถือเป็นเอกสารที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งการปรับปรุงแก้ไขที่จำเป็นจะทำให้เกิดผลได้โดยคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ (MC) ที่รับผิดชอบเป็นระยะ ๆ และแจ้งต่อคณะกรรมการประสานงานด้านวิศวกรวิชาชีพอาเซียน (ACPECC) ผ่านเลขานุการ

สภาวิศวกร

สภาวิศวกรจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติวิศวกร พ.ศ.2542 มีสถานะเป็นนิติบุคคล ทำหน้าที่ ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม รวมทั้งพิจารณาพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาต รับรองปริญญา ประกาศนียบัตรหรือวุฒิบัตรในการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม รับรองความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม รวมทั้งเสนอแนะ รัฐมนตรี เกี่ยวกับการกำหนดและการเลิกสาขาวิศวกรรมควบคุมและออกข้อบังคับสภาวิศวกร โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในฐานะสภานายกพิเศษ

ความเป็นมา

ในอดีตวิศวกรไทยได้รวมตัวกันภายใต้สถาบันวิชาชีพ คือ วิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (ว.ส.ท.) ตั้งแต่ พ.ศ.2486 ต่อมา รัฐบาลได้ตราพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ. 2505 ขึ้น เมื่อสภาพเศรษฐกิจ สังคมมีการเปลี่ยนแปลง มีความต้องการวิศวกรมากขึ้น จึงมีการเร่งผลิตวิศวกร เป็นผลให้งานวิศวกรรมมีปัญหาเรื่องคุณภาพงาน จำเป็นต้องมีการปลูกฝังจิตสำนึกทางด้านจรรยาบรรณและมีการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง ครั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่รุนแรงหลายครั้งจนมีผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของวิชาชีพวิศวกรรม อาทิ เหตุการณ์จาครถบรรทุกแก๊สระเบิดที่ถนนเพชรบุรีตัดใหม่เมื่อปี พ.ศ.2532 ไฟไหม้โรงงาน อาคารถล่มที่จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งก่อให้เกิดความสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนเป็นจำนวนมาก ทบวงมหาวิทยาลัย และวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยฯ จึงได้มีการจัดสัมมนาระดมความคิดและได้ข้อสรุปในการจัดตั้ง “ สภาวิศวกร ” รวม 4 ประการคือ

1. ให้มีสภาวิชาชีพที่สามารถปกครอง ควบคุมและกำกับดูแลตนเอง สภาวิศวกรจึงต้องมาจากการเลือกตั้งของสมาชิก
2. ให้มีความคล่องตัวในการบริหารงานโดยอิสระจึงต้องมีสถานะภาพเป็นนิติบุคคล
3. ให้สภาวิศวกรมีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลควบคุม ส่งเสริม และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการประกอบวิชาชีพอย่างต่อเนื่องทันต่อวิทยาการและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
4. ให้มีการประกอบวิชาชีพด้วยมาตรฐานหนึ่งเดียวไม่ว่าจะเป็นราชการหรือเอกชน และจะไม่มีการยกเว้นสำหรับคนต่างชาติ ต่อมาได้มีการร่างพระราชบัญญัติวิศวกรเมื่อปี พ.ศ.2538 โดย

คณะบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิทางวิศวกรรม จนในที่สุดพระราชบัญญัติวิศวกร พ.ศ. 2542 จึงได้เกิดขึ้น และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542

องค์ประกอบของสภาวิศวกร

1. สมาชิกสภาวิศวกรแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ สมาชิกสามัญ สมาชิกวิสามัญและสมาชิก กิตติมศักดิ์ซึ่งสมาชิกเหล่านี้จะเป็นผู้อนุมัตินโยบายการบริหารงานของคณะกรรมการสภาวิศวกร ในการประชุมใหญ่สามัญประจำปี

2. คณะกรรมการสภาวิศวกร จำนวน 20 คน มาจากการเลือกตั้งโดยสมาชิกสภาวิศวกร 15 คน (เป็นผู้ประกอบวิชาชีพ 10 คน เป็นอาจารย์ในสถาบันการศึกษา 5 คน) กรรมการสภาวิศวกรอีก 5 คน มาจากการแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีจากการเสนอของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรรมการสภาวิศวกรมีหน้าที่ออกใบอนุญาตฯ รับรองปริญญาฯ รับรองความรู้ความชำนาญพิเศษ และออกข้อบังคับ ระเบียบต่างๆ

3. คณะกรรมการจรรยาบรรณ มาจากการแต่งตั้งตามมติของที่ประชุมใหญ่สภาวิศวกรมี หน้าที่พิจารณาวินิจฉัย กรณีที่มีการกล่าวหาว่าผู้ได้รับใบอนุญาตฯ ประพฤติผิดจรรยาบรรณแห่ง วิชาชีพ

4. คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และผู้ชำนาญพิเศษมาจากการแต่งตั้งของที่ประชุม กรรมการสภาวิศวกรมีหน้าที่ตามที่กรรมการสภาวิศวกรกำหนด

5. ผู้ตรวจสภาวิศวกร ที่ประชุมใหญ่สภาวิศวกรแต่งตั้งจากสมาชิกหรือบุคคลภายนอก วิศวกร มีหน้าที่ตรวจสอบการดำเนินงานของคณะกรรมการสภาวิศวกรแล้วทำรายงานเสนอต่อที่ ประชุมใหญ่สภาวิศวกร

6. สำนักงานสภาวิศวกร ประกอบด้วยงาน 5 ฝ่าย คือ

- 6.1. ฝ่ายทะเบียนและใบอนุญาต
- 6.2. ฝ่ายพัฒนาและส่งเสริมวิชาชีพวิศวกรรม
- 6.3. ฝ่ายบริหาร ประชาสัมพันธ์และสารสนเทศ
- 6.4. ฝ่ายการเงิน บัญชี งบประมาณและการพัสดุ
- 6.5. ฝ่ายกฎหมายและจรรยาบรรณ

สำนักงานสภาวิศวกรมีหัวหน้าสำนักงานสภาวิศวกรบริหารงานภายใต้การกำกับดูแลของ เลขาธิการสภาวิศวกร

LI RT

นโยบายคณะกรรมการสภาวิศวกร ปี 2546 – 2549

ด้านการศึกษา

1. ส่งเสริมและสนับสนุนสถาบันการศึกษาเพื่อผลิตวิศวกรที่มีคุณภาพและคุณธรรม
2. เตรียมการให้มีการสอบวิศวกรระดับภาคีเพื่อออกใบอนุญาต
3. สนับสนุนให้มีการวิจัยระหว่างภาคอุตสาหกรรมและสถาบันการศึกษา

ด้านการประกอบวิชาชีพ

1. จัดให้มีมาตรฐานวิชาชีพวิศวกรรม
2. ส่งเสริมและดำเนินการให้วิศวกรทั้งภาครัฐและเอกชนมีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบ

วิชาชีพวิศวกรรมควบคุม

3. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนาวิชาชีพวิศวกรรมอย่างต่อเนื่องในระดับชาติและ

ในระดับสากล

ด้านสมาชิก

1. คุ้มครองผลประโยชน์ของสมาชิก
2. ให้การบริการสมาชิกให้ได้รับความสะดวกและรวดเร็วทั่วถึง
3. ประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลและความรู้แก่สมาชิก

ด้านการให้คำปรึกษางานวิศวกรรมแก่รัฐบาล

1. ให้คำปรึกษาหรือข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลในนโยบายและปัญหาด้านวิศวกรรมและเทคโนโลยี

2. ผลักดันแผนแม่บทว่าด้วยการพัฒนาด้านวิศวกรรมให้บรรจุเป็นส่วนสำคัญหลักในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ที่มา : สภาวิศวกร

สรุปการสัมมนา เรื่อง

“ข้อตกลงการยอมรับการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมข้ามชาติในกลุ่มอาเซียน”

เนื่องจากกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนตั้งมา 40 ปี เพื่อเป็นการสร้างพลังต่อรองและแข่งขันกับอเมริกาและยุโรป ในยุคปัจจุบันที่เป็นยุคโลกาภิวัตน์ การเคลื่อนย้ายคนง่ายขึ้น จำเป็นต้องทำข้อตกลง การทำข้อตกลงการยอมรับคุณสมบัติร่วมกันของวิศวกร ถึงอย่างไรก็ยังคงต้องปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศนั้นๆอยู่ (Domestic Regulations) และในการรวมกลุ่มกันของอาเซียน เพื่อต้องการแข่งขันกับกลุ่มภูมิภาคอื่น

สรุปสาระสำคัญของการลงนาม

การเคลื่อนย้ายวิศวกร ขึ้นอยู่กับตัวแปรหลัก คือ

1. การศึกษา (Education)
2. การประกอบวิชาชีพ (Profession)
3. กฎระเบียบในประเทศนั้นๆ (Regulations)

ถ้ามีคุณสมบัติครบ 3 ตัวแปรนี้ก็สามารถเคลื่อนย้ายได้

การทำข้อตกลงการยอมรับร่วมของอาเซียนด้านบริการวิศวกรรมนี้ ต้องมีการกำหนดคุณสมบัติของวิศวกร (ACPE=ASEAN Chartered Professional Engineer) คือ

1. จบการศึกษาจากหลักสูตรที่มีการรับรอง
2. จบการศึกษาแล้วไม่น้อยกว่ากว่า 7 ปี
3. มีประสบการณ์การทำงานที่รับผิดชอบงานวิศวกรรมเต็มเวลาอย่างน้อย 2 ปี
4. มีการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่องในระดับที่น่าพอใจ

การจดทะเบียนวิศวกร การประกอบวิชาชีพตามข้อตกลง มี 2 ลักษณะ คือ ประกอบอาชีพโดยอิสระ หรือ การขึ้นทะเบียนเป็น REPE (Registered Foreign Professional Engineer) ที่จะต้องประกอบวิชาชีพร่วมกับวิศวกรในประเทศนั้น

LIIRT

ช่วงสุดท้ายเป็นการอภิปราย ในเรื่อง “การทำข้อตกลงได้หรือเสีย อย่างไร....” มีผู้แทนหน่วยงานต่างๆเข้าร่วมอภิปราย และมีนายเอกสิทธิ์ ลิ้มสุวรรณ เป็นผู้ดำเนินรายการ ดังนี้

1. นายพิสิฐ พุฒิไพโรจน์ อนุกรรมการฝ่ายกิจการต่างประเทศ
2. นายวิสิทธิ์ อุทิศยหงศา ผู้แทนสมาคมวิศวกรที่ปรึกษาแห่งประเทศไทย
3. นายฉัฐพร พรหมสุทธิ ผู้แทนสมาคมอุตสาหกรรมก่อสร้างไทย
4. นายสันติสุข ปุณณสวัสดิ์ ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
5. นางพิราภรณ์ กิจไพฑูรย์ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์

การดำเนินการขั้นต่อไป จะต้องมี Strategy คือ แผนกลยุทธ์นำไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งจะได้ผลดีหรือไม่อย่างไร ขึ้นกับข้อมูลและความพร้อมของวิศวกร ความตั้งใจหลักของวันนี้ คือ การขอความคิดเห็นจากสมาชิกทุกท่านที่เข้าประชุมให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อให้คณะอนุกรรมการฝ่ายกิจการต่างประเทศนำไปวิเคราะห์ก่อนจัดทำเป็นแผนปฏิบัติการ

เนื่องจากได้เป็นผู้แทนสภาวิศวกรเข้าร่วมการประชุม MRA (Mutual Recognition Arrangement on Engineering Services) จะพูดเฉพาะในภาพรวม

MRA เป็นเรื่องที่ย้ำไม่ได้ อย่่างไรก็ต้องดำเนินการตามกระแสโลกาภิวัตน์ กลุ่มอาเซียนเป็นกลุ่มประเทศที่ใกล้ตัวที่สุด ซึ่งถ้าสามารถรวมตัวกันได้ก็จะเกิดเป็นผลดีกับเรามากในแง่ภาพรวมที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้

การที่เราจะไปทำงานต่างประเทศ ปัจจัยสำคัญมี 4 หัวข้อ

1. ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ ภาษาอังกฤษซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล
2. ความรู้ หรือ Educational Background คือ ความรู้ทั่วไป
3. ประสบการณ์ หรือ Professional ถือเป็นเรื่องสำคัญมากในการประกอบวิชาชีพด้านวิศวกร ซึ่งในแง่การปฏิบัติงานด้านวิศวกรแล้วถือว่ามีความสำคัญมากกว่าความรู้
4. นโยบายภาครัฐที่ดี คือ มีทั้งช่วยดึงและช่วยผลักดัน

ทั้ง 4 ประเด็นนี้เป็นตัววัดสำคัญที่จะบอกได้ว่าเราจะประสบความสำเร็จระดับไหนในแง่ภาพรวม เพราะในด้านความสำเร็จของตัวบุคคลหรือนิติบุคคลนั้นมีให้เห็นกันอย่างชัดเจนอยู่แล้ว การที่วิศวกรไทยไปทำงานอยู่ทั่วโลกไม่ใช่เรื่องแปลก แต่นั่นถือเป็นเรื่องของบุคคล มิใช่การนำนิติบุคคลเข้าไปด้วย กล่าวคือไปทำงานเป็นลูกจ้างต่างชาติ

พิจารณาตามประเด็นทั้ง 4 ข้างต้นไปที่ละข้อ จะสามารถกล่าวได้ดังนี้

- ประเด็นที่หนึ่ง คือด้านภาษาอังกฤษ : ประเทศในกลุ่มสมาชิก ASEAN ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีก็ได้แก่ ประเทศบรูไน มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์

- ประเด็นที่สองคือความรู้ทั่วไปคือ ประเทศในกลุ่มสมาชิก ASEAN ที่ถือว่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับของสากลได้แก่ ประเทศไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ รวมทั้งเวียดนาม
- ประเด็นที่สามคือ ประสิทธิภาพดี : มี 2 ประเทศที่เข้าข่ายประสิทธิภาพดี คือ ประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์
- ประเด็นที่สี่คือ นโยบายภาครัฐที่ดี คือ ทั้งช่วยดึงและช่วยผลักดัน : ได้แก่ ประเทศเวียดนาม มาเลเซีย และสิงคโปร์

ถ้าพิจารณาตามประเด็นข้างต้น จะเห็นได้ว่าไทยเรามีข้อได้เปรียบแค่ 2 ประเด็นเท่านั้น คือ ด้านความรู้ที่ดี และมีประสิทธิภาพที่พอใช้ได้ ส่วนข้อเสียเปรียบที่ค่อนข้างรุนแรงก็คือ เรื่องของภาษาอังกฤษ ซึ่งจริงๆแล้วเป็นเรื่องของตัวบุคคลมากกว่า

อีกเรื่องที่ประเทศไทยยังเสียเปรียบอยู่ คือ เรื่องของนโยบายรัฐที่ดี ซึ่งในแง่ของวิศวกรนั้นเราได้ช่วยเหลือตัวเองมาโดยตลอด ทางภาครัฐมักมุ่งไปทางด้านการค้ามากกว่า ขณะเดียวกันความเข้าใจของนักการเมืองที่มีต่อวิชาชีพวิศวกรนั้นมีน้อยเพราะวิชาชีพวิศวกรส่งผลด้านการเมืองน้อย ไม่เหมือนด้านการค้าหรือธุรกิจ ประเทศเวียดนามถือเป็นตัวอย่างประเทศที่มีนโยบายรัฐที่ดี ถึงแม้ว่าประเทศจะล่าช้ากว่าไทยเรามาก แต่ถือว่ามีความมั่นคงและต่อเนื่องทางการเมือง การมีพรรคการเมืองพรรคเดียวทำให้เกิดเอกภาพด้านการเมือง ดังนั้นเวลารัฐวางนโยบายอะไรก็จะสามารถเดินหน้าได้ทันที และในช่วงปีที่ผ่านมาเวียดนามได้เลือกที่จะเดินหน้าสู่การเป็นประเทศทุนนิยมอย่างเต็มตัวและมีความเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะเห็นผลในไม่ช้านี้ รวมทั้งด้านวิศวกรรมของเวียดนามก็ไม่ด้อยไปกว่าประเทศอื่นเพราะได้รับอิทธิพลอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตมาจากยุโรปตะวันออก เห็นได้จากกรณีที่เวียดนามมีเขื่อนที่ใหญ่ที่สุดในเอเชีย ตั้งอยู่ที่แม่น้ำแดง มีขนาด 1,400 เมกกะวัตต์ เป็นเทคโนโลยีของรัสเซีย เพราะพื้นฐานทางวิศวกรรมของเวียดนามส่วนหนึ่งมาจากรัสเซียค่อนข้างมาก

อีกตัวอย่างหนึ่งของนโยบายรัฐที่ดีก็คือ รัฐบาลของมาเลเซียตอนที่มหาเธร์ ดำรงตำแหน่งในรัฐบาลอยู่ เมื่อมาเลเซียต้องการเมกกะโปรเจกต์ ก็ได้เดินหน้าปฏิบัติทันที โดยการส่งเรื่องไปที่เจ้าครองเมืองที่เป็นมุสลิมด้วยกัน และเดินทางไปปากีสถานเพื่อศึกษา ในขณะที่จีนและเกาหลี หากเราไปแข่งขันรับงานกับทั้งสองประเทศนี้ อนุชาฯ ก็ขาดทุนแน่นอนเพราะทั้งสองประเทศได้รับการอุดหนุน จากทางภาครัฐอยู่แล้ว

ที่เราต้องช่วยกันคิดก็คือ เราจะทำอย่างไรกันต่อไป ในเมื่อเราเองก็มีข้อได้เปรียบอยู่บ้าง เช่นด้านความรู้ และ ประสิทธิภาพ ตัวอย่างด้านอาคารตึกสูง มากกว่า 20 ชั้นขึ้นไป ในไทยตอนนี้มีอยู่มากกว่า 2,000 อาคาร ซึ่งมากกว่าประเทศที่พัฒนาแล้วบางประเทศ ไทยมีประสพการณ์ทางสถาปัตยกรรมและวิศวกรรมอาคารสูง

เห็นได้ว่าตอนนี้เรามีความพร้อมอยู่สองด้านและมีข้อดีอยู่สองด้าน ดังนั้นแล้วเราควรจะทำอย่างไร ด้านภาษาอังกฤษ ผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรต้องมีความพร้อมด้านนี้ระดับที่เรียกว่าคิดเป็นภาษาอังกฤษได้ ไม่ใช่แค่คิดเป็นภาษาไทยแล้วค่อยมาแปลเป็นอังกฤษ สรุปคือถ้าต้องการแก้ไขปัญหาด้านภาษาอังกฤษและความรู้ จำเป็นต้องแก้ตั้งแต่พื้นฐานทางการศึกษา

ในด้านนโยบายภาครัฐ ทางสมาคมวิชาชีพต่างๆและสภาวิศวกร จำเป็นต้องเข้าไปมีบทบาทให้มากกว่านี้ ซึ่งโดยปกติหลักการที่สมาคมวิชาชีพยึดถืออยู่คือไม่เกี่ยวข้องกับด้านการเมือง ก็ควรพิจารณาดูใหม่ว่าหลักการนี้ ควรมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร

ในเรื่องของ MRA

1. คุณสมบัติของ ACPE (ASEAN Chartered Professional Engineer) ซึ่งวิศวกรที่จะสามารถเข้าได้ต้องเป็นระดับผู้เชี่ยวชาญหรือสามัญขึ้นไป โดยมีประสบการณ์การทำงาน 7 ปี และ ประสบการณ์ทางวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 2 ปีเป็นตัวกำหนด
2. ผู้ที่จะเข้าไปทำงานในกลุ่มประเทศ ASEAN ได้ ต้องเป็นผู้ที่ถือสัญชาติของประเทศในกลุ่ม ASEAN ด้วยกันเท่านั้น เพื่อเป็นการตัดข้อกังวลเรื่องที่ว่าบางประเทศเช่น สิงคโปร์ หรือ มาเลเซียจะเอาเปรียบ โดยการออก residential permit ให้กับชาวต่างชาติ เช่น อังกฤษ อเมริกา หรือ เยอรมัน เป็นต้น
3. ผู้ที่จะเข้าไปทำงานในกลุ่มประเทศ ASEAN ได้ มีระบุไว้ใน MRA ว่าไม่สามารถที่จะลงนามในเอกสารกับหน่วยงานของรัฐโดยตรง นิติบุคคลที่เป็นผู้ว่าจ้าง ACPE หรือ REPE ต้องเป็นผู้รับผิดชอบ

การเจรจาเพื่อเปิดเสรีทางการค้าและบริการ ควรพิจารณาว่าอะไรเป็นหัวข้อหลักที่ต่างชาติต้องการให้ประเทศไทยลด Barrier ลง ประเด็น คือ การลดทอนปัญหาดังต่อไปนี้

1. เรื่อง VISA : ไม่ค่อยมีปัญหามากนักเพราะส่วนใหญ่ก็ใช้วีซ่าเป็นปีๆไป
2. เรื่องงบการผลิต : ไม่ถือว่าเป็นปัญหา
3. เรื่อง พ.ร.บ.การประกอบวิชาชีพของคนต่างด้าว : สำหรับเรื่องนี้ได้มีการกำหนดไว้ว่าห้ามทำเฉพาะในส่วน of สาขาโยธาเท่านั้น ส่วนด้านอื่นถ้าขอ VISA และ Work Permit ได้ก็สามารถทำได้หมด
4. เรื่อง Licensing : เป็นปัญหาสำคัญที่ทาง APEC ได้มองเห็น จึงได้ตั้ง Human Resource Working Group ขึ้นมาเพื่อศึกษาหาแนวทางแก้ไขปัญหาวางลด Barrier ด้าน Licensing ได้อย่างไร ทางปฏิบัติ คือ การเชิญ Professional ของแต่ละวิชาชีพที่ต้องการ Licensing มาประชุมเจรจากันเป็น working group ต่างๆ

ก่อนจะมาเป็น MRA ได้เราจะต้อง recognize ในเรื่องต่อไปนี้

1. Recognize เรื่องความรู้
2. Recognize เรื่องประสบการณ์ทาง engineering คือ 2 ปี เป็นมาตรฐาน
3. Recognize เรื่อง Licensing ว่ามีกระบวนการที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน ทั้งในเรื่องของการออก license การต่ออายุ ที่สำคัญที่สุดคือ การ recognize licensing ของกันและกัน

และเมื่อกำหนด MRA แล้ว ก็ต้องมีการกำหนดขอบข่ายการ recognize ยกตัวอย่างเช่น ประเทศอินเดีย ซึ่งตอนนี้มีการ recognize ในด้านความรู้ ประสบการณ์ และขบวนการ licensing แล้ว จากนั้นจึงดำเนินการลง

นามในสัญญาขอให้ Engineer จากประเทศสมาชิกเข้ามาทำงานในประเทศของ Host ได้ อย่างเช่น วิศวกร ชาวมาเลเซียเข้ามาทำงานในประเทศไทยร่วมกับกับวิศวกรไทย เป็นต้น

การพิจารณาว่าประเทศไทยจะได้เปรียบหรือเสียเปรียบอย่างไรจาก MRA ที่ลงนามไปแล้วนั้น ควรพิจารณา ว่าอยู่ตรงจุดไหน ปัจจุบันนี้ project ต่างๆของราชการ โดยเฉพาะ project ที่ใหญ่ๆไม่มี Barrier เลย บริษัทต่างชาติสามารถเข้ามารับเหมาโดยไม่ต้องใช้ใบอนุญาต วิศวกรต่างชาติเองก็สามารถเข้ามาทำงานได้ ซึ่งตามหลักแล้วไม่สามารถทำได้ สาเหตุปัญหากรณีนี้ คือ ประเทศไทยไม่มี law enforcement ในเรื่องนี้ นอกจากนี้ถ้าพิจารณาเรื่อง fee ประเทศไทยก็เสียเปรียบเช่นกันเพราะค่า fee ของเราค่ากว่าต่างชาติอยู่แล้ว การลงนาม MRA ก็ไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเรื่องนี้แต่อย่างใด แต่ถ้าเมื่อใดที่ MRA ดำเนินไปถึงระดับที่ recognize licensing ซึ่งกันและกัน จะเกิด Multi-discipline license

- ● เพิ่มเติมในส่วนของ MRA on Engineering Services: ทั้งหมดที่มีการเซ็นรับรองไปนั้น ล้วนเป็นเรื่องของการรับรองคุณสมบัติวิชาชีพ เช่น สถาปนิก วิศวกร พยาบาล เท่านั้น ยังไม่ได้ไปไกลถึงระดับการรับรองใบอนุญาตประกอบวิชาชีพระหว่างกัน แต่สำหรับอาชีพ Surveyor หรือ นักสำรวจนั้น บางประเทศในกลุ่ม ASEAN ไม่มี ดังนั้นจึงตกลงกันว่าจะทำเป็นแม่แบบไว้เท่านั้น ส่วนประเทศใดที่มีความต้องการและความพร้อมก็ค่อยจับคู่ทำสัญญากับประเทศที่มีความต้องการและความพร้อมเช่นกัน
- ● ภาครัฐจะมีส่วนร่วมหรือ ช่วยสนับสนุนในเรื่องต่อไปนี้
 1. เรื่องสินค้า: สดภาษี ควบคุมการตรวจสอบมาตรฐานสินค้า
 2. เรื่องบริการ: เน้นหลักการดำเนินงานแบบค่อยเป็นค่อยไปตามกฎระเบียบภายในประเทศ เพื่อกำกับดูแลและจัดระเบียบอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติว่าเป็นผู้ประกอบการชาวไทยหรือชาวต่างชาติ เพราะถือว่าเรื่องการกระจาย FTA / MRA ถือเป็น การสร้างโอกาสให้กับประเทศสมาชิก/ ประเทศคู่สัญญา
 3. เรื่องการประชาสัมพันธ์ข่าวสาร และการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ประกอบวิชาชีพแต่ละสาขา: ดำเนินงานโดยผ่านทางสมาคมผู้ประกอบวิชาชีพนั้นๆ
 4. เรื่องการสร้างและขยายโอกาสทางการค้า: ดำเนินงานโดยผ่านทางหน่วยงานภาครัฐ เช่น กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ อาจจัดงานในลักษณะ Road Show เพื่อ Educate ผู้ประกอบการต่างๆในส่วนของคุณข้อมูลแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิก

แต่เรื่องเหล่านี้จะประสบผลสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้ประกอบการต้องรู้จักนำโอกาสที่รัฐสร้างหรือขยายให้มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด คือ สานต่อโอกาสที่ได้มา ถ่ายทอดองค์ความรู้และประสบการณ์ที่มีมาสู่องค์กรผู้ประกอบการระหว่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือผู้ประกอบการรุ่นต่อไป

เนื่องจากหัวข้อการอภิปรายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกระแสโลกาภิวัตน์ซึ่งจะดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีหยุด จึงควรมีการพูดคุยถึงปัญหาและการแก้ไข ทั้งในแง่ของระยะสั้นและระยะยาว โดยความเกี่ยวเนื่องของปัญหาจะเริ่มขึ้นตั้งแต่ระดับประเทศไปจนถึงระดับภูมิภาค และระดับโลก

ในระดับ ASEAN ถ้าเราลองพิจารณาดูแล้วจะเห็นว่ามีความน่าสนใจอยู่ประมาณ 2-3 ประเทศ ได้แก่ มาเลเซีย สิงคโปร์ และ เวียดนาม โดยที่ทั้งมาเลเซียและสิงคโปร์มีข้อได้เปรียบมากกว่าไทย คือ ในด้านการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีสมัยใหม่เพราะมีการติดต่อกับประเทศตะวันตกมากกว่าไทย โดยเฉพาะประเทศทางยุโรป เช่น อังกฤษ เป็นต้น จึงได้รับการถ่ายทอดด้านระบบการศึกษามาด้วย ซึ่งในปัจจุบันประเทศในโลกรับการยอมรับในด้านระบบการศึกษาก็ได้แก่ อังกฤษ อเมริกา ญี่ปุ่น จีน ออสเตรเลีย และ นิวซีแลนด์ ซึ่งประเทศไทยยังขาดความรู้ความเข้าใจในจุดนี้ ยกตัวอย่างเช่น เขามีการศึกษาในด้าน Quantity Surveyor ซึ่งเสริมสร้างจุดแข็งในเรื่องทักษะการทำสัญญา การติดต่อสื่อสาร การบันทึกการประชุม ซึ่งเมื่อเทียบกับประเทศไทยแล้วพบว่าเรามีความสามารถในการทำเรื่องเหล่านี้แค่เฉพาะระดับภายในประเทศเท่านั้น เพราะข้อจำกัดในด้านภาษาและความรู้ความเข้าใจในตัวสัญญาอย่างถ่องแท้ นั่นเอง ดังนั้นจึงเกิดข้อจำกัดในด้านช่องทางการทำมาหากินด้วยเพราะอาชีพวิศวกรก็ล้วนดำเนินไปตามที่ตัวสัญญาระบุไว้

การพิจารณาเรื่องข้อได้เปรียบเสียเปรียบทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เราควรพิจารณาว่าข้อได้เปรียบหรือเสียเปรียบนั้นเป็นการถาวรหรือไม่ ซึ่งจะแบ่งได้เป็น 2 ประเด็นใหญ่ๆ คือ ด้านความรู้ ความสามารถ และ ประสบการณ์ของวิศวกรเอง และด้านโอกาสหรือช่องทางที่จะได้แสดงความรู้ความสามารถนั้นๆ เช่น การสนับสนุนขององค์กรภาครัฐ หรือ กฎหมายต่างๆ

ข้อเสนอแนะ คือ การนำเรื่องต่อไปนี้เข้าสู่วาระแห่งชาติ

- ศึกษาและเตรียมความพร้อมในการออกสู่ตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศ
- มีคณะทำงานที่เข้มแข็งมารับผิดชอบดูแล
- บูรณาการตั้งแต่การศึกษา
- การไปลงทุนในต่างประเทศควรนำทรัพยากรบุคคลของไทยไปเองทั้งวิศวกรที่ปรึกษา วิศวกรสถาปนิก รวมไปถึงผู้รับเหมา และ แรงงาน
- ในแง่ความต้องการทางอุตสาหกรรม การลงนาม MRA ถือเป็นเรื่องที่ดีเพราะทำให้เกิดความหลากหลายในการขายสินค้าหรือเทคโนโลยีโดยไม่จำกัดแค่เฉพาะในประเทศ แต่ออกสู่ต่างประเทศด้วย ทำให้เกิดความหลากหลายในด้านต่างๆ เช่น Specification เป็นต้น แต่ที่สำคัญคือ ความพร้อมด้าน Technology Transfer ที่ต้องเตรียมไว้รองรับ
- ประเด็นของวัสดุท้องถิ่นและการปรับใช้ มีความเกี่ยวเนื่องกันกับการจ้างงานวิศวกรต่างชาติ เพราะ Spec ของวัสดุบางตัวที่วิศวกรต่างชาติระบุอาจไม่มีผลิตในไทย ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ

ก่อให้เกิดอุปสรรคในการทำงานได้ ซึ่งตรงจุดนี้เราสามารถสร้าง Barrier ได้โดยกำหนดให้วิศวกรต่างชาติที่เข้ามาทำงาน ต้องรู้จักการปรับใช้ Spec วัสดุ

- ด้านจริยธรรมของวิศวกรข้ามชาติเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญเช่นกัน ต้องมีกฎหมายท้องถิ่นที่กำหนดให้สามารถเรียกตรวจสอบประวัติวิศวกรข้ามชาติได้
- เรื่องการออกแบบควรมี commentary เพื่อเป็นหลักอ้างอิงพื้นฐานในการตัดสินใจออกแบบหรือดำเนินการ ให้ Code of Practice ของไทยมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น
- ในภาคการศึกษาต้องพิจารณาความพร้อมท้องถิ่นว่ามีมากน้อยแค่ไหนในด้านความรู้และการวิจัย ซึ่งในปัจจุบันนี้ความรู้ท้องถิ่นเรายังมีไม่เพียงพอ ต้องรับจากต่างประเทศเข้ามา

วิศวกรข้ามชาติ และ WTO ทำให้โลกเราไร้พรมแดน ซึ่งเราไม่ควรประมาทคู่แข่งทางการค้า ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ควรประเมินเขาจนน่ากลัวเกินไป สิ่งที่เราควรทำอย่างแรกคือการสำรวจความพร้อมของเราเอง ว่ามีความพร้อมที่จะก้าวเข้าสู่ตลาดโลกมากน้อยแค่ไหน พิจารณาว่าการค้าเสรีนั้นก็ถือว่าเป็นการเปิดโอกาสให้กับผู้ที่มีความพร้อมทางเศรษฐกิจมากกว่า แข้มแข็งมากกว่ามายึดหรือมารังแกชาติที่เล็กกว่าหรือมีความพร้อมน้อยกว่าหรือไม่ อย่างไร แล้วประเทศไทยเราอยู่ตรงจุดไหน

ผลจาก APEC Engineer ที่เราทำ ชี้ให้เห็นแล้วว่าประเทศไทยสามารถจัดการเรื่องนี้ทางระบบราชการได้ไม่เลวเท่าที่ควร ในส่วน ASEAN Engineer จึงควรพิจารณาตามประเด็นที่คุณพิสิฐกล่าวมาทีละประเด็นโดยไม่ประมาท และที่สำคัญคือต้องพิจารณาตามความเป็นจริง ตามปัญหาที่เกิดขึ้นจริง เทคโนโลยีใดที่เรายังไม่รู้หรือรู้ไม่เท่าทันประเทศอื่นก็ต้องหาทางพัฒนาและเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นวิศวกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมการต่อเรือ โรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์ เป็นต้น

ตามที่คุณพิสิฐได้กล่าวถึงเรื่องการเมืองและเสถียรภาพด้านการเมือง สิ่งที่ยากเสนอให้พิจารณาและระมัดระวังให้มากที่สุดก็คือเรื่องการคอร์รัปชัน เพราะถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีรัฐบาลที่มีเสถียรภาพ แต่ถ้ายังมีการคอร์รัปชันเกิดขึ้น ประเทศไทยก็ยังคงต้องประสบกับปัญหาต่อไปอยู่ดี ในการประกอบวิชาชีพวิศวกรที่ปรึกษาจำเป็นต้องจ่ายค่า commission ให้ ดังนั้นจะเอาบตรงไหนไปพัฒนาและผลิตงานออกมาให้ดี ดังนั้นถ้าสามารถแก้ไขปัญหาดตรงจุดนี้ได้ ประเทศไทยก็จะมีศักยภาพสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้

ควรดำเนินการควรทำแบบคู่ขนานกันไป คือ ส่วนไหนที่เราพร้อมเราก็ดำเนินการไป แต่ส่วนที่ยังขาดความพร้อมก็ควรชะลอไว้ก่อน และเร่งแก้ปัญหาไปด้วย ซึ่งปัญหา APEC Engineer ที่พบอยู่ตอนนี้ และแสดงให้เห็นว่าเรายังขาดความพร้อม คือ

1. เรื่อง VISA : ควรเตรียมความพร้อมเช่น กำหนดว่าถ้าเป็น Engineer ที่ได้ certification จากสภาวิศวกร ก็เรียกร้องให้สามารถ wave เรื่อง VISA และ Work Permit ได้เลย เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการลด Barrier อย่างหนึ่ง
2. เรื่องไม่มี Law Enforcement ส่งผลให้วิศวกร หรือ นิติบุคคลที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนก็สามารถทำงานได้

กระทรวงพาณิชย์ได้มีการจัดตั้งหน่วยงานที่ดูแลในส่วนของ MRA โดยเฉพาะเพื่อดูแลวิศวกรที่จะเข้าร่วมโดยตรง ถือว่ามีความพร้อมค่อนข้างสูง

- การจัดตั้งข้อกำหนดทางการค้าระหว่างประเทศควรพิจารณาในเรื่องของภาษีด้วย เช่น ภาษีนำเข้า Product หรือ Service เป็นต้น
- วิศวกรที่ปรึกษาที่ออกไปเปิดบริษัทเองยังดำเนินการโดยขาดความเป็นตัวของตัวเอง
- ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหา คือ
 1. สร้างความเชื่อมั่นและหลักประกันให้แก่ผู้วิศกรหรือ วิศวกรที่ปรึกษา
 2. ภาษีเงินได้สมควรลดหย่อนในการประกอบกิจการข้ามชาติ
- เปรียบเทียบวิชาชีพวิศวกรกับวงการแพทย์ไทยที่ตอนนี้ได้รับการยอมรับจากประเทศทั่วโลกอย่างกว้างขวาง และมีการพึ่งพาต่างประเทศน้อยมาก ดังนั้นไม่ว่าจะมีการเปิดเสรีอย่างไรเราก็สามารถปกป้องตัวเองได้หมด รวมทั้งสามารถรุกออกสู่ตลาดภายนอกได้ด้วย ดังนั้นเราควรพิจารณาหาตัวอย่างของโครงสร้าง ระบบการดำเนินงาน หรือ รายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ เช่น enforcement หรือ line sector จากวงการแพทย์เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับวิชาชีพวิศวกรบ้าง เพื่อให้วิศวกรไทยพัฒนา มีความรู้ความสามารถในระดับสากลเช่นเดียวกับแพทย์ไทย
- ควรมีการเน้นในเรื่องของความรู้ความสามารถเฉพาะด้านในส่วนที่ปลีกย่อยลงไปจากสาขาหลักที่กำหนดไว้ อาทิเช่น สาขาปิโตรเคมี ซึ่งปัจจุบันยังหาผู้มีความเชี่ยวชาญน้อยมาก
- ควรสร้างค่านิยมและความเชื่อมั่นให้กับสังคมไทยทั้งภาครัฐและภาคเอกชนว่าด้านวิศวกรรมต่างๆ สามารถทำได้ในเมืองไทย โดยบุคลากรของไทยเอง แล้วค่อยเดินทางสู่ต่างประเทศโดยการหา Partner ต่างประเทศจะเหมาะสมกว่า
- ปี 1973 มี AFEO เป็นสมาคมวิศวกร ประกอบด้วย 5 ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ซึ่งต่อมาได้ขยายเป็น 10 ประเทศ
- ปี 1982 มี CAFEO ซึ่งดำเนินงานด้านวิชาการ (C = Conference) ซึ่งในปีนี้ช่วงเดือนพ.ย. จะมีการประชุมของ CAFEO ที่ฟิลิปปินส์
- ปี 1980 รัฐบาลหนุนให้ขยายเป็น ASEAN คือ 10 ประเทศ ทางสมาคมจึงเพิ่ม ลาว เขมร พม่า เวียดนาม และบรูไนเข้ามา ซึ่งเมื่อเทียบกับปี 2005 ที่รัฐบาลลงนาม MRA จะพบว่ามีส่วนคล้ายกัน

คือ กอปรด้วย 7 ประเทศที่เป็นองค์กรของรัฐบาล และอีก 3 ประเทศที่เป็นสมาคม คือ สิงคโปร์ ไทย และ มาเลเซีย ที่เป็นสมาคม โดยต่อนั้นประเทศไทยมี ว.ส.ท.เป็นสมาคม เหมือนกับที่ตอนนี้มีสภาวิศวกรเป็นสมาชิกใน ASEAN

- ในเรื่องของกีดกัน Barrier ไม่คิดว่าเป็นเรื่องถาวร เช่นเดียวกับข้อได้เปรียบเสียเปรียบ กล่าวคือ ในบางเรื่องที่เราคิดว่าเราได้เปรียบ แต่เราไม่มีการพัฒนาความสามารถต่อเลย ในอนาคตข้างหน้าเราก็อาจเสียเปรียบได้เพราะประเทศอื่นที่ด้อยกว่าก็มีการพัฒนาขึ้นมาจนเท่าเทียมหรือมากกว่า
- ข้อตกลงการขนส่งสินค้า เช่น การขนส่งข้ามพรมแดนกลุ่มแม่น้ำโขงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของกฎหมายระหว่างประเทศด้วยจำเป็นต้องมีการศึกษาและพิจารณาถึงจุดนี้ด้วยเพื่อไม่ให้เกิดข้อได้เปรียบเสียเปรียบ

นายเอกสิทธิ์ ลิ้มสุวรรณกล่าวว่าสรุปการอภิปราย ว่า ด้วยเหตุผลและหลักการในการจัดตั้งสภาวิศวกรก็เพื่อสร้างเสริมขีดความสามารถของวิศวกรไทยให้สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล กล่าวได้ว่าเราได้สร้างระบบขึ้นมาแล้ว สิ่งที่เราต้องทำต่อไปในการสร้างความแข็งแกร่งด้านวิชาชีพก็คือ การสร้างมาตรฐานขึ้นมาให้เป็นสากล และสุดท้ายคือการสร้างกลยุทธ์ในการแข่งขันกับตลาดภายนอก ซึ่งทั้งมาตรฐานและกลยุทธ์จำเป็นต้องสร้างขึ้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ คือ ความเท่าเทียมกับประเทศอื่นๆ ในด้านศักยภาพการแข่งขันทางการค้าและธุรกิจบริการ .

ที่มา : การสัมมนา เรื่อง “ข้อตกลงการยอมรับการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมข้ามชาติในกลุ่มอาเซียน”

วันพฤหัสบดีที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ณ ห้องกิ่งเพชร โรงแรมเอเชีย

จัดโดย สภาวิศวกร

เรียบเรียงโดย กลุ่มงานบริการวิชาการ ๒

LIART

การจัดเตรียมการยอมรับร่วมกันของอาเซียนด้านการบริการสถาปัตยกรรม
(ASEAN MUTUAL RECOGNITION ARRANGEMENT
ON ARCHITECTURAL SERVICES)

รัฐบาลของบรูไนดารุซซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
 มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย และสาธารณรัฐสังคมนิยม
 เวียดนาม รัฐสมาชิกของสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "อาเซียน" หรือ "กลุ่ม
 ประเทศสมาชิกอาเซียน" หรือกรณีก้าวถึงประเทศเดียวเรียกว่า "ประเทศสมาชิกอาเซียน");

จึงได้ยอมรับ วัตถุประสงค์ของ "กรอบข้อตกลงอาเซียนว่าด้วยบริการ" (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "AFAS") ที่จะทำให้
 เกิดการยกระดับความร่วมมือด้านการบริการระหว่าง "กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน" เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและ
 ความสามารถด้านการแข่งขัน เพิ่มขยายขีดความสามารถในการผลิต และจัดหา และกระจายบริการต่างๆ ของผู้
 ให้บริการทั้งภายในและภายนอก "อาเซียน" เพื่อขจัดข้อจำกัดจำนวนมากในการค้าด้านบริการระหว่าง "กลุ่ม
 ประเทศสมาชิกอาเซียน" และเพื่อปลดปล่อยการค้าบริการให้เสรี โดยการขยายขอบเขตและความลึกของการเปิดเสรี
 ให้มากกว่าที่ "กลุ่มประเทศอาเซียน" ได้ตกลงกันไว้ ภายใต้ "ความตกลงทั่วไปทางการค้าด้านบริการ" (ซึ่งต่อไปนี้จะ
 เรียกว่า "GATS") ด้วยเจตนารมณ์ให้การเปิดเสรีการค้าด้านบริการได้เกิดขึ้นจริง;

ได้รู้ว่า มาตรา 5 ของ AFAS เปิดช่องให้ "ประเทศสมาชิกอาเซียน" ยอมรับวุฒิการศึกษาหรือประสบการณ์ที่มี
 การผ่านข้อกำหนด / กฎเกณฑ์ และการได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองซึ่งเป็นที่ยอมรับใน "ประเทศสมาชิก
 อาเซียน" อื่นๆ ที่มีวัตถุประสงค์ในการออกใบอนุญาตหรือใบรับรองให้แก่ผู้เสนอบริการ;

ได้รู้ว่า การตัดสินใจของ Bali Concord II ซึ่งเป็นที่ยอมรับในการ "ประชุมอาเซียนซัมมิทครั้งที่ 9 ในปี 2546 ที่
 เรียกร้องให้มีการดำเนินการในเรื่อง "การจัดเตรียมการยอมรับร่วมกัน" (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "MRAs" หรือจะเรียก
 ไบซังออกพจน์ว่า "MRA") ให้เสร็จสิ้น เพื่อระบุคุณสมบัติของงานบริการทางวิชาชีพส่วนใหญ่ภายในปี 2551 เพื่อ
 ดำเนินให้เกิดการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีของผู้ปฏิบัติวิชาชีพ / แรงงานที่มีฝีมือ / ผู้ที่มีความสามารถพิเศษในอาเซียน;

ได้รู้ว่า "ข้อตกลงเรื่องคำแนะนำด้านมาตรฐานระหว่างประเทศในการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม" ของ "สหภาพ
 สถาปนิกระหว่างประเทศ" (ซึ่งจากนี้ไปจะเรียกว่า UIA) จะนำมาใช้ข้างอิงได้เป็นทางเลือกหนึ่งกับ MRA นี้ หรือตามแต่ที่
 จะได้มีการตกลงกันเป็นอย่างอื่น; และ

ด้วยประสงค์ ที่จะจัดหาต้นแบบ MRA สำหรับงานบริการด้านสถาปัตยกรรม เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านต่างๆ
 ของวิชาชีพให้เพิ่มมากขึ้น โดยการสนับสนุนให้เกิดการไหลเวียนของข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และการแลกเปลี่ยนความ
 เชี่ยวชาญ ประสบการณ์และการปฏิบัติวิชาชีพที่ดีที่สุด ที่สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่ม "ประเทศสมาชิก
 อาเซียน";

จึงได้เห็นพ้องกับ "การจัดเตรียมการยอมรับร่วมกันของอาเซียนด้านการบริการสถาปัตยกรรม" (ซึ่งต่อไปนี้จะ
 เรียกว่า "การจัดเตรียมฉบับนี้") ดังนี้:

ที่มา : สภาสถาปนิก

มาตรา 1
วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของ “การจัดเตรียมฉบับนี้” คือ:

- 1.1 อำนวยให้เกิดการเคลื่อนย้ายของ “สถาปนิก”; และ
- 1.2 แลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อส่งเสริมการยอมรับวิถีปฏิบัติที่ดีที่สุดในเรื่องมาตรฐานการศึกษาสถาปัตยกรรม การปฏิบัติวิชาชีพ และคุณสมบัติต่าง ๆ
- 1.3 สร้างความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของ การร่วมมือของ “อาเซียน” ที่อยู่บนพื้นฐานของการกระจายทรัพยากรและผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมผ่านช่องทางความร่วมมือกันในงานวิจัยต่างๆ
- 1.4 สนับสนุน อำนวยให้เกิด และบัญญัติการยอมรับร่วมกันในตัว “สถาปนิก” และสร้างมาตรฐานและพันธะในการถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่าง “กลุ่มประเทศสมาชิก”

มาตรา 2
คำจำกัดความและขอบเขต

“การจัดเตรียมฉบับนี้” ให้ถือคั้งนี้ เว้นแต่คำอธิบายจะต้องการให้เป็นอย่างอื่น:

- 2.1 “การรับรองมาตรฐาน” หมายถึง การรับรองคุณภาพของ “บัณฑิตสถาปนิก” โดยหน่วยงานที่มีอำนาจระดับชาติ
- 2.2 “สถาปนิก” หมายถึง บุคคลธรรมดาที่ถือสัญชาติของ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ประเทศหนึ่ง และได้รับการประเมินโดย “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่ร่วมการยอมรับประเทศหนึ่งประเทศใด เป็นผู้มีความสมบัติทั้งทางเทคนิค จริยธรรม และทางกฎหมายที่จะประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรม และได้รับการจดทะเบียนและได้รับใบอนุญาตสำหรับการปฏิบัติงานวิชาชีพนั้นโดย “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” อาจมีระบบการเรียกชื่อและอาจมีข้อกำหนดที่แตกต่างกันได้สำหรับเรื่องนี้
- 2.3 งานบริการด้านสถาปัตยกรรม หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ภายใต้ “การแบ่งหมวดผลิตภัณฑ์กลาง” (Central Product Classification) (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “CPC”) 8671 ของการกำหนด CPC ขององค์การสหประชาชาติ
- 2.4 การประเมิน หมายถึง กระบวนการจำเพาะเพื่อการรายงานหรือการเปรียบเทียบความสำเร็จโดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ มาตรฐาน และจุดอ้างอิง
- 2.5 จุดอ้างอิง หมายถึง ระดับซึ่งได้ตกลงกันแล้ว ที่ผู้อื่นสามารถวัดเทียบได้
- 2.6 การรับรอง หมายถึง การออกใบรับรองหรือใบอนุญาตให้แก่ผู้ผ่านข้อกำหนดที่วางไว้สำหรับการจดทะเบียน
- 2.7 ประเทศถิ่นกำเนิด หมายถึง “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่ “สถาปนิก” ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพด้านสถาปัตยกรรมอยู่ก่อนแล้ว
- 2.8 หลักเกณฑ์หรือมาตรฐาน หมายถึง ข้อกำหนดเฉพาะของคุณภาพต่างๆที่ต้องการให้เป็น
- 2.9 บัณฑิตสถาปนิก หมายถึง บุคคลธรรมดาที่ถือสัญชาติของ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ประเทศหนึ่ง และจบหลักสูตรสถาปัตยกรรมอย่างเป็นที่น่าพอใจ เป็นหลักสูตรที่ได้รับการประเมินว่าเป็นไปตามหลักเกณฑ์ทางสถาปัตยกรรมที่กำหนดไว้โดยหน่วยงานด้านสถาปัตยกรรมหรือหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งเป็นที่ยอมรับ

- 2.10 ประเทศเจ้าบ้าน หมายถึง ประเทศที่ “สถาปนิกอาเซียน” (AA) สมัครทำงาน ไม่ว่าจะแบบปฏิบัติงานอิสระ หรือแบบร่วมมือกับสถาปนิกท้องถิ่นซึ่งมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพที่มีความเหมาะสมสำหรับการปฏิบัติ วิชาชีพสถาปัตยกรรม
- 2.11 การปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม หมายถึง การให้บริการด้านสถาปัตยกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวพันไปถึงงานวางผัง และออกแบบเมือง งานก่อสร้าง งานอนุรักษ์ งานปฏิสังขรณ์ หรืองานตัดแปลงอาคารหรือกลุ่มอาคาร การ ให้บริการทางวิชาชีพนี้ ขึ้นกับกฎข้อบังคับของ “ประเทศเจ้าบ้าน” ซึ่งจะรวมถึงแต่จะไม่จำกัดอยู่เพียงแต่การ วางผัง และการวางผังการใช้ที่ดิน การออกแบบชุมชนเมือง การให้บริการศึกษาเบื้องต้น การออกแบบต่างๆ การทำหุ่นจำลอง การเขียนแบบ การจัดทำรายการประกอบแบบและเอกสารทางเทคนิค การประสาน จัดเตรียมเอกสารด้านเทคนิคที่จัดทำโดยบุคคลอื่น (วิศวกรที่ปรึกษา นักผังเมือง ภูมิสถาปนิก และที่ปรึกษา เฉพาะทางด้านอื่น) ที่เหมาะสมและปราศจากข้อจำกัด การทำงานด้านเศรษฐศาสตร์การก่อสร้าง การจัดการ สัญญา การกำกับและติดตามดูแลการก่อสร้าง และการบริหารโครงการ
- 2.12 สำนักงานควบคุมวิชาชีพ (PRA) หมายถึง องค์กรรัฐบาลที่ได้รับการแต่งตั้งหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบ อำนาจให้มีหน้าที่กำกับดูแลการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรมตามรายการที่อยู่ใน ภาคผนวก A การแก้ไขใดๆ ของรายการนี้สามารถจัดดำเนินการได้โดย “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่ต้องการ และ “เลขาธิการอาเซียน” จะแจ้งให้กลุ่ม “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ทุกประเทศรับทราบ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” อาจกำหนดชื่อ เรียกที่แตกต่างกันได้สำหรับคำนี้
- 2.13 การยอมรับ หมายถึง การเต็มใจรับโดยผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องของ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ด้วยการแสดงถึง การดำเนินตามข้อกำหนด
- 2.14 สถาปนิกต่างชาติจดทะเบียน (RFA) หมายถึง “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการขอ สมัครและได้รับ ใบอนุญาตให้ทำงานจาก “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศเจ้าบ้าน” ให้ สามารถทำงานได้แบบอิสระหรือแบบร่วมมือกับสถาปนิกท้องถิ่นคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนที่ได้รับ อนุญาตจาก “ประเทศเจ้าบ้าน” นั้นๆ ตามที่เหมาะสม สอดคล้องกับ “นโยบายการปฏิบัติวิชาชีพของประเทศ เจ้าบ้านของ UIA” ที่มีอยู่
- 2.15 การจดทะเบียน หมายถึง กระบวนการระบุบุคคลที่ผ่านคุณสมบัติตามข้อกำหนดของแต่ละประเทศลงไว้ใน ทะเบียน
- 2.16 ข้อตกลง UIA หมายถึง “ข้อตกลงเรื่องคำแนะนำมาตรฐานระหว่างประเทศในการปฏิบัติวิชาชีพ สถาปัตยกรรม” ของ “สหภาพสถาปนิกระหว่างประเทศ”
- 2.17 ข้อความที่เป็นเอกพจน์ให้รวมถึงข้อความที่เป็นพหูพจน์และในทางกลับกัน

มาตรา 3

การยอมรับ คุณสมบัติ และความพร้อมตามคุณสมบัติ

- 3.1 คุณสมบัติอันเป็นที่ยอมรับของการเป็นสถาปนิกอาเซียน (AA)
“สถาปนิก” ผู้มีคุณสมบัติดังนี้:
- 3.1.1 จบหลักสูตรวุฒิสถาปัตยกรรมที่มีมาตรฐานได้การยอมรับจากหน่วยงานที่รับรองด้าน สถาปัตยกรรม ซึ่งอาจเป็น “ประเทศต้นกำเนิด” หรือ “ประเทศเจ้าบ้าน” หรือได้รับการประเมิน และยอมรับว่าเทียบได้เท่ากับวุฒินั้น การศึกษาสำหรับสถาปนิกควรมีระยะเวลาไม่น้อยกว่า ห้า (5) ปี เป็นการจัดเรียนจัดสอนแบบเต็มเวลาในโปรแกรมที่มีการรับรองในมหาวิทยาลัย ซึ่งได้รับการ

รับรอง / ยอมรับเป็นทางการ จาก “ประเทศถิ่นกำเนิด” ทั้งนี้อนุญาตให้มีความยืดหยุ่นในเรื่องการเทียบเท่า;

- 3.1.2 ได้จดทะเบียนหรือได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรม ที่ยังคงใช้ได้อยู่ในเวลาปัจจุบัน ใน “ประเทศถิ่นกำเนิด” จาก “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” และสอดคล้องตรงกันกับนโยบายการจดทะเบียน / การออกใบอนุญาต / การรับรองด้าน การปฏิบัติวิชาชีพของ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ตามมาตรา 4.2.2 และข้อ 1.2 ของ ภาคผนวก B ของ “การจัดเตรียมฉบับนี้”;
- 3.1.3 มีประสบการณ์การปฏิบัติงานและประสบการณ์ทำงานหลากหลายทางสถาปัตยกรรม ไม่น้อยกว่า สิบ (10) ปีต่อเนื่องกันหลังจบการศึกษา โดยประสบการณ์อย่างน้อย ห้า (5) ปีต้องเกิดขึ้นหลังจาก การรับใบอนุญาต/ การจดทะเบียน และประสบการณ์อย่างน้อย สอง (2) ปีจะต้องเป็นการ รับผิดชอบงานด้านสถาปัตยกรรมที่มีความสำคัญ ดังที่กำหนดเป็นเงื่อนไขใน ภาคผนวก D รูปแบบที่ 3;
- 3.1.4 ปฏิบัติตามนโยบาย “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) ของประเทศถิ่นกำเนิดในระดับที่น่าพอใจ;
- 3.1.5 ได้รับใบรับรองจาก “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศถิ่นกำเนิด” โดยไม่มีประวัติ ของการละเมิดที่ร้ายแรงในด้านมาตรฐานทางเทคนิค วิชาชีพ หรือทางจรรยาบรรณ ในการ ปฏิบัติงานด้านสถาปัตยกรรม ไม่ว่าจะในระดับท้องถิ่นหรือระดับระหว่างประเทศ; และ
- 3.1.6 ปฏิบัติตามข้อกำหนดอื่นๆ ซึ่งได้รับการตกลงเห็นชอบจาก “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) ถือว่าเป็นผู้ที่มีความพร้อมตามคุณสมบัติที่จะสมัครเข้าเป็นสมาชิกของ “สภาสถาปนิกแห่ง อาเซียน” (AAC) ที่จะได้รับการจดทะเบียนเป็น “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ภายใต้ “การจดทะเบียน สถาปนิกอาเซียน” (AAR)

3.2 สถาปนิกอาเซียน

“สถาปนิก” ผู้มีความพร้อมตามคุณสมบัติที่จะสมัครเป็นสมาชิกของ “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) เพื่อจดทะเบียนเป็น “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ตามมาตรา 3.1 และปฏิบัติตามแนวทางของหลักเกณฑ์และ วิธีการตาม ภาคผนวก B และตอบสนองวิธีการประเมินตาม ภาคผนวก C อาจได้รับการลงทะเบียนใน “ทะเบียนสถาปนิกอาเซียน” (AAR) และอาจจะได้รับอนุญาตให้ใช้คำนำหน้าชื่อว่า “สถาปนิกอาเซียน” (AA) เมื่อได้รับการรับรองและได้ชำระค่าธรรมเนียมแล้ว “สถาปนิกอาเซียน” (AA) จะประกอบวิชาชีพ สถาปัตยกรรมเฉพาะโครงการที่ตนได้รับอนุมัติว่าจะดำเนินการได้สมรรถนะ ตาม “การจัดเตรียมฉบับ นี้” เท่านั้น

3.3 ความพร้อมในคุณสมบัติของ “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ในการประกอบวิชาชีพในประเทศเจ้าบ้าน

- 3.3.1 “สถาปนิกอาเซียน” (AA) มีสิทธิขอสมัครกับ “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศเจ้าบ้าน” เพื่อลงทะเบียนเป็น “สถาปนิกต่างชาติจดทะเบียน” (RFA) ผู้สมัครต้องยื่นใบสมัครพร้อมให้คำปฏิญาณว่า:
- (ก) จะยอมรับผูกพันตามหลักปฏิบัติแห่งวิชาชีพทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับนานาชาติ ตาม นโยบายด้านจรรยาบรรณและหลักปฏิบัติซึ่งกำหนดและบังคับใช้โดย “ประเทศถิ่นกำเนิด”;
- (ข) จะยอมรับและผูกพันตามกฎหมายและข้อบังคับที่มีอยู่ใน “ประเทศเจ้าบ้าน”; และ

- (ค) จะปฏิบัติงานทั้งแบบอิสระหรือแบบร่วมมือกับสถาปนิกท้องถิ่นที่ได้รับอนุญาตของ “ประเทศเจ้าบ้าน” อย่างเหมาะสมและเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับในการประกอบวิชาชีพด้านสถาปัตยกรรมของ “ประเทศเจ้าบ้าน” ดังกล่าว
- 3.3.2 เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ที่สมัครและสำเร็จผลจะได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติงานที่สมควรในฐานะ “สถาปนิกต่างชาติจดทะเบียน” (RFA) ในแบบอิสระหรือในแบบร่วมมือกับสถาปนิกท้องถิ่นที่ได้รับอนุญาตของ “ประเทศเจ้าบ้าน” ตามความเหมาะสม ภายใต้ขอบเขตสมรรถนะของคนที่ได้รับการยอมรับและอนุมัติจาก “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศเจ้าบ้าน”
- 3.3.3 “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ต้องจดทะเบียนกับ “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศเจ้าบ้าน” ที่ตนประสงค์จะไปประกอบวิชาชีพ โดย “สถาปนิกอาเซียน” ต้อง:
- (ก) แสดงหลักฐานการจดทะเบียนกับ “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศเจ้าบ้าน” ว่าตนเป็น “สถาปนิกอาเซียน” (AA);
- (ข) แจ้งชื่อผู้ประกอบการวิชาชีพสถาปัตยกรรมท้องถิ่นใน “ประเทศเจ้าบ้าน” ที่ตนประสงค์จะร่วมงานด้วย; และ
- (ค) ชำระค่าจดทะเบียนที่กำหนดโดย “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศเจ้าบ้าน” ซึ่งต้องไม่สูงกว่าค่าจดทะเบียนสำหรับสถาปนิกในประเทศ

มาตรา 4

สำนักงานควบคุมวิชาชีพ

คณะกรรมการกำกับดูแล และสภาสถาปนิกอาเซียน

4.1 สำนักงานควบคุมวิชาชีพ (PRA)

“สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” แต่ละประเทศ มีหน้าที่รับผิดชอบดังต่อไปนี้:

- 4.1.1 พิจารณาใบสมัครจาก “สถาปนิกอาเซียน” (AA) และอนุมัติให้ “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ประกอบวิชาชีพในฐานะ “สถาปนิกต่างชาติจดทะเบียน” (RFA) ในรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งคือแบบอิสระหรือแบบร่วมมือกับสถาปนิกท้องถิ่นที่ได้รับอนุญาตของ “ประเทศเจ้าบ้าน” คนใดคนหนึ่งหรือหลายคนตามความเหมาะสม ภายใต้กฎหมายและข้อบังคับของท้องถิ่น;
- 4.1.2 ติดตามและประเมินการปฏิบัติวิชาชีพของ “สถาปนิกต่างชาติจดทะเบียน” (RFA) และดูแลรับรองความสอดคล้องกับ “การจัดเตรียมฉบับนี้”;
- 4.1.3 รายงานการพัฒนาคำนิยาม “การจัดเตรียมฉบับนี้” ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งระดับท้องถิ่นและระดับระหว่างประเทศ ตามที่มีกำหนดไว้;
- 4.1.4 รักษามาตรฐานขั้นสูงของวิชาชีพและของจรรยาบรรณทางสถาปัตยกรรม;
- 4.1.5 แจ้ง “เลขานุการสภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) (ที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา 4.3.5) เป็นลายลักษณ์อักษรโดยพลัน เมื่อ “สถาปนิกต่างชาติจดทะเบียน” (RFA) ผ่าฝืน “การจัดเตรียมฉบับนี้” หรือเมื่อสถาปนิกซึ่งจดทะเบียนไว้เป็น “สถาปนิกอาเซียน” (AA) นั้น ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะประกอบวิชาชีพด้านสถาปัตยกรรมใน “ประเทศต้นกำเนิด” อีกต่อไป หรือไม่สามารถปฏิบัติตามนโยบาย “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) ของ “ประเทศต้นกำเนิด” ได้ในระดับที่น่าพอใจ หรือฝ่าฝืน

มาตรฐานด้านเทคนิค ด้านวิชาชีพ หรือด้านจรรยาบรรณอย่างร้ายแรงใน “ประเทศถิ่นกำเนิด” หรือ “ประเทศเจ้าบ้าน” โดยที่การฝ่าฝืนนั้นกำลังนำไปสู่การลดถอนการจดทะเบียนหรือสั่งพักการปฏิบัติวิชาชีพ;

- 4.1.6 จัดทำกฎและข้อบังคับเพื่อให้สามารถปฏิบัติได้ตาม “การจัดเตรียมฉบับนี้”; และ
- 4.1.7 แลกเปลี่ยนข้อมูลด้านกฎหมาย ด้านการปฏิบัติวิชาชีพ และด้านพัฒนาการ ในวิชาชีพสถาปัตยกรรมที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่ ด้วยวิธีที่ที่จะทำให้เกิดการสอดประสานเข้ากับมาตรฐานของระดับภูมิภาค และ / หรือของนานาประเทศ

4.2 คณะกรรมการกำกับดูแล (MC)

- 4.2.1 ประเทศสมาชิกอาเซียนแต่ละประเทศต้องจัดตั้ง “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ในประเทศของตัวเอง เพื่อดำเนินงานและดูแลรักษาทะเบียนสถาปนิกอาเซียน (AAR) แห่งชาติ ของประเทศถิ่นกำเนิด
- 4.2.2 “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ต้องได้รับการยอมรับสมรรถภาพ จากผู้มีอำนาจจดทะเบียนและออกใบอนุญาตให้แก่สถาปนิกของประเทศนั้นๆ และอาจดำเนินงานบางเรื่องในนามผู้มีอำนาจนั้นๆ
- 4.2.3 “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ต้องได้รับการยอมรับว่าเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจ และสามารถรับรองคุณสมบัติและประสบการณ์ของสถาปนิกแต่ละบุคคลได้เองโดยตรงหรือโดยอ้างอิงถึงหน่วยงานอื่นๆ ที่มีสมรรถภาพ
- 4.2.4 ความรับผิดชอบจำเพาะของ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) เพื่อพัฒนาการและการรักษาสภาพของ “ทะเบียนสถาปนิกอาเซียน” (AAR) แห่งชาติ ได้ระบุไว้ในมาตรา 4 ข้อ 4.2.5 และ 4.2.6 ข้างล่างนี้ และตาม ภาคผนวก B, C และ D ของ “การจัดเตรียมฉบับนี้”
- 4.2.5 “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ของประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วมแต่ละประเทศ ที่ต้องการได้รับมอบหมายในการเริ่ม “ทะเบียน” แห่งชาติ เพื่อ “การจดทะเบียนสถาปนิกอาเซียน” (AAR) ของประเทศตน จะต้องจัดทำถ้อยแถลงซึ่งระบุหลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินความสอดคล้องกับคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 3.1 สำหรับผู้สมัครเป็น “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ถ้อยแถลงดังกล่าวต้องผ่านการทบทวนโดย “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) บนพื้นฐานของแนวทางการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและตัวอย่างตามที่ระบุไว้ใน ภาคผนวก B, C และ D
- 4.2.6 “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) แต่ละคณะจะดำเนินงานดังนี้
 - 4.2.6.1 ยืนยันว่า “สถาปนิก” ทุกคนที่จดทะเบียนเป็น “สถาปนิกอาเซียน” (AA) โดย “เลขาธิการ” ของ “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) กระทำการตรงตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ใน “การจัดเตรียมฉบับนี้” อย่างครบถ้วน และ “สถาปนิก” แทบทั้งหมดได้แสดงการปฏิบัติตนตรงกับหลักปฏิบัติพื้นฐาน และหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่แสดงไว้ใน ภาคผนวก B, C และ D;
 - 4.2.6.2 ยืนยันว่า “สถาปนิก” ที่ขอจดทะเบียนเป็น “สถาปนิกอาเซียน” (AA) แสดงหลักฐานว่าคนมีคุณสมบัติตรงกับ “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) ของ “ประเทศถิ่นกำเนิด” ในระดับที่น่าพอใจ;
 - 4.2.6.3 ยืนยันว่า “สถาปนิก” ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนโดย “เลขาธิการสภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) ได้ทำการต่ออายุการจดทะเบียนอย่างต่อเนื่อง โดยแสดงหลักฐานว่า

คนปฏิบัติตามนโยบาย “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) ของ “ประเทศถิ่นกำเนิด” ในระดับที่น่าพอใจ;

- 4.2.6.4 ยืนยันการดำเนินการและปฏิบัติตามบทแก้ไขที่ได้ตกลงกันไว้ตามมาตรา 6.3 ตามการชี้แนะของ “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC)
- 4.2.6.5 เพิกถอนและยกเลิกการจดทะเบียน “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ที่เกี่ยวข้องออกจาก “ทะเบียนสถาปนิกอาเซียน” (AAR) เมื่อปรากฏเรื่องตามมาตรา 4.1.5; และ
- 4.2.6.6 ออกใบรับรองการจดทะเบียนของ “สถาปนิกอาเซียน” (AA) และให้คำแนะนำเรื่องต่างๆ ตามที่ “สภาสถาปนิกอาเซียน” (AA) ร้องขอ
- 4.2.6.7 แจ้ง “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) และ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ของ “ประเทศถิ่นกำเนิด” เรื่องสถาปนิกซึ่งมิใช่ “สมาชิกอาเซียน” (AA) ที่เข้าไปทำงานใน “ประเทศเจ้าบ้าน”

4.3 สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน (AAC)

- 4.3.1 “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) จะต้องได้รับการจัดตั้งขึ้นและจะต้องมีอำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนตำแหน่ง “สถาปนิกอาเซียน” (AA) อำนาจนี้อาจมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นวาระ โดย “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) ให้แก่ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ที่ได้รับมอบหมายของแต่ละ “สมาชิกประเทศอาเซียน” ที่เข้าร่วมสมาชิกของ “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) จะประกอบด้วยตัวแทน 1 คน ที่แต่งตั้งมาจาก “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) แต่ละคณะของ “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เข้าร่วม
- 4.3.2 หน้าที่ของ “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) ประกอบด้วย
 - 4.3.2.1 อำนวยให้เกิดพัฒนาการและการสร้างอำนาจและความถูกต้องในเรื่องปรับปรุง “ทะเบียนสถาปนิกอาเซียน” (AAR);
 - 4.3.2.2 ส่งเสริมการยอมรับ “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ในแต่ละ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ว่ามีสมรรถนะทางเทคนิค และทางวิชาชีพ เท่าเทียมกับสถาปนิกผู้ปฏิบัติวิชาชีพที่ได้จดทะเบียนหรือได้รับใบอนุญาตใน “ประเทศถิ่นกำเนิด”;
 - 4.3.2.3 พัฒนา กำกับดูแล ดำรงรักษา และส่งเสริมมาตรฐานและหลักเกณฑ์ ที่ยอมรับร่วมกัน เพื่ออำนวยความสะดวกการปฏิบัติวิชาชีพของ “สถาปนิกอาเซียน” (AA) แก่ “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เข้าร่วมทั้งหมด;
 - 4.3.2.4 พยายามเพิ่มพูนความเข้าใจต่ออุปสรรคต่างๆ ที่เกิดกับการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม และพยายามพัฒนาและเสริมสร้างกลยุทธ์ เพื่อช่วยภาครัฐและหน่วยงานที่ออกใบอนุญาตได้ลดอุปสรรคเหล่านั้นลง และดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และอย่างไม่เลือกปฏิบัติ
 - 4.3.2.5 กระตุ้นให้ภาครัฐและหน่วยงานที่ออกใบอนุญาตที่เกี่ยวข้องยอมรับและใช้วิธีการที่ง่าย ไม่ยกย่อน ในการอนุมัติสิทธิการประกอบวิชาชีพแก่ “สถาปนิกอาเซียน” (AA) ผ่านกลไกต่างๆ ที่มีอยู่ใน “กลุ่มอาเซียน”;
 - 4.3.2.6 ระบุและส่งเสริมการดำเนินงานให้ดีที่สุดในการจัดเตรียมและการประเมินสถาปนิก ผู้ที่ประสงค์จะปฏิบัติงานในระดับวิชาชีพ; และ
 - 4.3.2.7 ติดตามการร่วมกำกับดูแลและการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่เพียงเรื่องต่อไปนี้

- (a) การติดต่อสื่อสารอย่างสม่ำเสมอ และการแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการประเมิน หลักเกณฑ์ ระบบ คู่มือ และสิ่งพิมพ์ และรายชื่อผู้ปฏิบัติงานต่างๆ ที่เป็นที่ยอมรับกัน;
- (b) แจ้ง “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRAs) ทั้งหมด เมื่อได้รับการแจ้งว่า “สภาปณิกอาเซีย” (AA) ผู้ใดขาดคุณสมบัติที่จะปฏิบัติวิชาชีพ สถาปัตยกรรม ของ “ประเทศถิ่นกำเนิด” หรือไม่ปฏิบัติตามนโยบาย “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) ของ “ประเทศถิ่นกำเนิด” ในระดับที่น่าพอใจ หรือได้ฝ่าฝืนด้านเทคนิค วิชาชีพ หรือมาตรฐานจรรยาบรรณอย่างร้ายแรง ไม่ว่าจะใน “ประเทศถิ่นกำเนิด” หรือใน “ประเทศเจ้าบ้าน” โดยที่การละเมิดดังกล่าวนำไปสู่การยกเลิกการจดทะเบียน หรือถูกพักการปฏิบัติงาน หรือถูกเพิกถอนรายชื่อจาก “ทะเบียนสภาปณิกอาเซีย” (AAR);
- (c) แจ้งต่อ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ของ “ประเทศถิ่นกำเนิด” เมื่อได้รับการบอกกล่าว สภาปณิกผู้หนึ่งผู้ใดจาก “ประเทศถิ่นกำเนิด” นั้น ได้รับความปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรมใน “ประเทศเจ้าบ้าน” โดยมีได้จดทะเบียนเป็น “สภาปณิกอาเซีย” (AA);
- (d) ตรวจสอบการปฏิบัติตามกระบวนการของ “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซีย” ที่เข้าร่วม; และ
- (e) ส่งเหตุการณ์การประชุมของ “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ต่างๆ ที่เปิดให้เข้าร่วมประชุมได้ และ/ หรือ การประชุมคณะกรรมการซึ่งมีหน้าที่ดำเนินงานที่เป็นสาระสำคัญของกระบวนการ และการประชุมที่เกี่ยวข้องของกลุ่มงานบริหารของกลุ่ม “ประเทศสมาชิกอาเซีย” ที่เปิดให้เข้าร่วมประชุมได้
- 4.3.3 “สภาสถาปนิกแห่งอาเซีย” (AAC) อาจเชิญประเทศ “สมาชิกอาเซีย” ที่มีได้เข้าร่วมเรื่องนี้ ให้เป็นผู้สังเกตการณ์ในการประชุมได้เมื่อเห็นความเหมาะสม
- 4.3.4 “สภาสถาปนิกแห่งอาเซีย” (AAC) จะรายงานความก้าวหน้าผลงานต่อ “คณะกรรมการประสานงานบริการแห่งอาเซีย” (CCS)
- 4.3.5 งานธุรการของ “สภาสถาปนิกแห่งอาเซีย” (AAC) จะได้รับการดูแลโดยคณะกรรมการคณะกรรมการการจัดตั้งและการสนับสนุนด้านการเงินแก่คณะกรรมการนี้จะตัดสินโดย “สภาสถาปนิกแห่งอาเซีย” (AAC)
- 4.3.6 “สภาสถาปนิกแห่งอาเซีย” (AAC) จะต้องจัดประชุมสามัญประจำปีอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกๆ สองปี เพื่อคํานินเรื่องการขอจดทะเบียนโดย “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) จะขออนุมัติในการจดทะเบียนสถาปนิก และ/ หรือ ขออนุมัติในการทบทวน “แนวทางด้านหลักเกณฑ์และวิธีการ” (ภาคผนวก B) วิธีการประเมิน (ภาคผนวก C) ภาคผนวก D และแนวทาง วิธีการและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเสนอแนะการปรับปรุงแก้ไขเรื่องต่างๆ ต่อ “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” ทั้งหมด (PRAs)

มาตรา 5

ข้อยกเว้นร่วมกัน

- 5.1 “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เข้าร่วมนี้ยอมรับว่าการจัดเตรียมใดๆ ที่อาจจะได้รับการยกเว้นการประเมินในลำดับต่อไปจาก “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ที่ควบคุมสิทธิในการปฏิบัติวิชาชีพของแต่ละประเทศ จะมีข้อสรุปได้เมื่อมีการผูกพันและเห็นชอบ จาก “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) และหน่วยงานต่างๆ ของภาครัฐที่เกี่ยวข้องเท่านั้น;
- 5.2 “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เข้าร่วมนี้ รับรู้ว่าหน่วยงานที่ออกใบอนุญาตหรือจดทะเบียนมีความรับผิดชอบตามกฎหมายในการปกป้อง สุขภาพ ความปลอดภัย สิ่งแวดล้อม และสวัสดิภาพ ของสังคมภายในอาณาเขตดินแดนของตน และอาจกำหนดให้สถาปนิกทั้งหลาย ผู้ไม่มีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดต่างๆ ตามกฎหมายภายใต้ มาตรา 3 ให้ยื่นการประเมินเพิ่มเติมในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งตามที่กำหนดโดย “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC);
- 5.3 “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เข้าร่วมนี้ เห็นว่า การประเมินเพิ่มเติมที่กล่าวถึงมีวัตถุประสงค์เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเหล่านั้นมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นต่อสถาปนิกทั้งหลายเหล่านั้นในเรื่อง:
- 5.3.1 เข้าใจหลักการทั่วไปที่วางไว้ภายใต้ข้อบัญญัติการปฏิบัติวิชาชีพและกฎหมายต่างๆ;
- 5.3.2 แสดงให้เห็นความพร้อมในการนำหลักการเหล่านั้นมาปฏิบัติได้อย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ; และ
- 5.3.3 คู่กันเคยกับข้อกำหนดพิเศษต่างๆ ที่ใช้อยู่ใน “ประเทศเจ้าบ้าน”

มาตรา 6

การปรับปรุงแก้ไข

- 6.1 “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ประเทศใดประเทศหนึ่งอาจร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรให้มีการปรับปรุงแก้ไข “การจัดเตรียมฉบับนี้” ทั้งหมดหรือส่วนใดส่วนหนึ่งได้
- 6.2 นอกเสียจากได้มีระบุไว้เป็นอย่างอื่นใน “การจัดเตรียมฉบับนี้” สาระต่างๆ ที่ระบุไว้ของ “การจัดเตรียมฉบับนี้” อาจได้รับการคิดแปลงโดยการปรับปรุงแก้ไขที่ได้รับการตกลงร่วมกันเป็นลายลักษณ์อักษรจาก “รัฐบาล” ของ “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” การปรับปรุงแก้ไขที่ได้ตกลงกันดังกล่าวนี้ ต้องได้รับการบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรและจะเป็นส่วนหนึ่งของ “การจัดเตรียมฉบับนี้” และจะมีผลบังคับใช้ในวันที่จะกำหนดโดยกลุ่ม “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ทั้งหมด
- 6.3 แม้จะมีมาตรา 6.2 ข้างต้น สาระต่างๆ ที่ระบุไว้ใน ภาคผนวก B ภาคผนวก C และ ภาคผนวก D แนวทาง วิธีปฏิบัติ และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง อาจได้รับการคิดแปลงโดยการปรับปรุงแก้ไขซึ่งได้รับการตกลงร่วมกันเป็นลายลักษณ์อักษรจาก “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ของ “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เข้าร่วม โดยที่การปรับปรุงแก้ไขดังกล่าวต้องไม่ขัดแย้งหรือคิดแปลงเนื้อหาที่เป็นสาระสำคัญของ “การจัดเตรียมฉบับนี้” การปรับปรุงแก้ไขใดๆ ที่ได้รับการตกลงร่วมกันแล้ว จะต้องบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรและจะเป็นส่วนหนึ่งของ “การจัดเตรียมฉบับนี้” และจะมีผลบังคับใช้ในวันที่จะกำหนดโดย “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เข้าร่วม ส่วนที่มีการปรับปรุงแก้ไขจะต้องถูกนำไปปฏิบัติโดย “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC)
- 6.4 การปรับปรุงแก้ไขใดๆ ต้องไม่เป็นผลเสียต่อสิทธิและความผูกพันต่างๆ ที่เกิดขึ้นหรืออยู่บนพื้นฐานของ “การจัดเตรียมฉบับนี้” ซึ่งมีอยู่ก่อนหรือมีใช้จนถึงวันที่เกิดการปรับปรุงแก้ไขนั้น

- 6.5 ในกรณีที่สาระที่ระบุใดๆ ในมาตรา 1 ถึง มาตรา 8 ไม่สอดคล้องกับสาระในภาคผนวก B C และ D ให้ยึดข้อกำหนดของมาตรา 1 ถึงมาตรา 8 เป็นสำคัญ

มาตรา 7

การระงับข้อพิพาท

ให้นำเนื้อหาสาระที่ระบุในพิธีสารอาเซียนเรื่องกลไกการระงับข้อพิพาท ซึ่งจัดทำขึ้น ณ กรุงเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2547 มาใช้กับข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับการตีความ/ การปฏิบัติ และ/หรือ การใช้ประโยชน์ของ “การจัดเตรียมฉบับนี้”

มาตรา 8

บทบัญญัติสุดท้าย

- 8.1 ถ้อยคำต่างๆ คำจำกัดความต่างๆ และสาระที่เกี่ยวข้องต่างๆ ของ “ความตกลงทั่วไปทางการค้าด้านบริการ” (GATS) และ “กรอบความตกลงอาเซียนบริการ” (APAS) จะถูกอ้างอิงและนำมาใช้กับเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่ไม่มีการบัญญัติไว้ใน “การจัดเตรียมฉบับนี้”
- 8.2 “การจัดเตรียมฉบับนี้” จะมีผลบังคับใช้ ณ วันที่มีการลงลายมือชื่อโดย “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ทุกประเทศ
- 8.3 หลังจากที่ “การจัดเตรียมฉบับนี้” มีผลบังคับใช้ตามมาตรา 8.2 “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ประเทศใดที่ประสงค์จะเข้าร่วมกับ “การจัดเตรียมฉบับนี้” (ซึ่งอ้างอิงใน “การจัดเตรียมฉบับนี้” ว่า “ประเทศสมาชิกอาเซียนผู้เข้าร่วม”) จะต้องแจ้งต่อ “เลขาธิการอาเซียน” ด้วยลายลักษณ์อักษร ที่ระบุวันซึ่งต้องการเข้าร่วม และจากนั้นเลขาธิการอาเซียนจะแจ้งต่อ “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เหลือในเรื่องเดียวกันนี้
- 8.4 “ประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เข้าร่วม ประเทศใดที่ประสงค์จะยกเลิกการเข้าร่วมใน “การจัดเตรียมฉบับนี้” ต้องแจ้งต่อ “เลขาธิการอาเซียน” อย่างเป็นทางการอย่างน้อย 12 เดือนก่อนวันที่จะมีผลต่อการเลิกการเข้าร่วม และหลังจากนั้น “เลขาธิการอาเซียน” จะแจ้งเรื่องดังกล่าวต่อ “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ที่เหลือต่อไป
- 8.5 “การจัดเตรียมฉบับนี้” จะได้จัดเก็บไว้กับ “เลขาธิการอาเซียน” ผู้ซึ่งจะต้องจัดส่งสำเนาที่ได้รับรองความถูกต้องแล้วให้ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” แต่ละประเทศโดยทันที

เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันผู้ลงนามข้างล่างนี้ ซึ่งเป็นผู้ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้องจากรัฐบาลของตน ได้ลงนามไว้ใน “การจัดเตรียมการยอมรับร่วมกันของอาเซียนด้านบริการสถาปัตยกรรม” ฉบับนี้

ทำขึ้น ณ ประเทศสิงคโปร์ วันที่ 19 เดือน พฤศจิกายน ค.ศ. 2007 เป็นฉบับเดียวในภาษาอังกฤษ

สถาปนิกอาเซียน แนวทางด้านหลักเกณฑ์และวิธีการ

เจตนารมณ์ของแนวทางนี้เพื่อช่วย “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ของ “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” ในการพัฒนาถ้อยแถลงในเรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อนำเสนอต่อ “สภาสถาปนิกแห่งอาเซียน” (AAC) เพื่อให้สอดคล้องกับ “การจัดเตรียมฉบับนี้” ความพร้อมของสถาปนิกทั้งหลายที่จะได้รับแต่งตั้งเป็น “สถาปนิกอาเซียน” (AA) จะพิจารณาจากการอ้างอิงถึงเกณฑ์การปฏิบัติงานต่าง ๆ ที่ถูกประเมินร่วมกันหนึ่งชุด เกณฑ์เหล่านี้บางข้อจะค่อนข้างชัดเจนอยู่ในตัว ขณะที่บางข้อต้องให้ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) แสดงความเห็นทางวิชาชีพประกอบ โดยเฉพาะเมื่อเกี่ยวข้องกับสถาปนิกที่มีชื่อยกเว้นพิเศษ เกณฑ์ปฏิบัติงานเหล่านี้ถือเป็นจุดอ้างอิงรองรับการพิจารณาของ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ดังนี้ :

๑. จบหลักสูตรสถาปัตยกรรมที่ได้รับการรับรองหรือที่ยอมรับ หรือที่ได้รับการประเมินและรับรองว่าเทียบเท่า ในการขอลงชื่อใน “ทะเบียนสถาปนิกอาเซียน” (AAR) เหล่าสถาปนิกต้องแสดงระดับของผลสำเร็จที่ได้รับทางวิชาการหรือแสดงผลการจบการศึกษาที่เป็นทางการที่เทียบเท่าได้เกือบทั้งหมดกับการประสบความสำเร็จที่เกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้กับ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ที่เกี่ยวข้อง :

๑.๑ หลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมที่มีมาตรฐานได้การยอมรับจากหน่วยงานที่รับรองวิชาชีพสถาปัตยกรรม ซึ่งอาจเป็นของ “ประเทศถิ่นกำเนิด” หรือ “ประเทศเจ้าบ้าน” หรือซึ่งได้รับการประเมินและยอมรับว่าเทียบได้กับวุฒินั้น การศึกษาสถาปนิกควรมีระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้า (๕) ปี เป็นการจัดเรียนจัดสอนแบบเต็มเวลาในโปรแกรมที่มีการรับรองในมหาวิทยาลัยซึ่งได้รับการรับรอง/ยอมรับเป็นทางการจาก “ประเทศถิ่นกำเนิด” หรือ “ประเทศเจ้าบ้าน” ทั้งนี้อนุญาตให้มีความยืดหยุ่นในเรื่องการเทียบเท่า ;

๑.๒ โปรแกรมด้านสถาปัตยกรรมซึ่งรับรองโดยหน่วยงานอิสระที่ไม่ขึ้นกับผู้จัดให้มีการศึกษานั้น หรือการสอบซึ่งจัดโดยหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายเป็นทางการของประเทศ โดยที่หลักเกณฑ์ การรับรอง และวิธีดำเนินการ หรือมาตรฐานการสอบ ตามแต่กรณีที่เหมาะสมได้นำเสนอโดย “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) คณะใดคณะหนึ่งหรือหลายคณะต่อ “สภาสถาปนิกอาเซียน” (AAC) และได้รับการอนุมัติ

วิธีการนี้ไม่ปิดกั้นการมีส่วนร่วมของประเทศต่าง ๆ ที่มีโปรแกรมสถาปัตยกรรมที่ได้รับการรับรอง หรือการสอบซึ่งจัดโดยหน่วยงานวิชาชีพอิสระและมีได้หมายความว่าผลสำเร็จทางการศึกษาที่ยอมรับได้จะมีเฉพาะการจัดเรียนจัดสอนที่เป็นโปรแกรมปริญญาสถาปัตยกรรมเท่านั้น

๒. ได้รับการประเมินภายในดินแดนอาณาเขตของเขาเหล่านั้น เป็นผู้มีความพร้อมในการปฏิบัติวิชาชีพได้ด้วยตนเอง การประเมินนั้น จะกระทำโดย “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) หรือโดย “สำนักงานควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ภายใน “ประเทศต้นกำเนิด”

๓. ได้ผ่านการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรมอย่างต่อเนื่องมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๑๐ (สิบ) ปี หลังจบการศึกษาในจำนวนนั้นอย่างน้อย ๕ (ห้า) ปี ต้องเกิดขึ้นหลังจากการรับใบอนุญาต/การจดทะเบียน คำจำกัดความที่ชัดเจนของประสบการณ์การทำงานขึ้นอยู่กับพิจารณาของ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) แต่งานที่กล่าวถึงนั้นควรจะมีความสัมพันธ์ที่ชัดเจนกับสาขาสถาปัตยกรรมที่เหล่าสถาปนิกสามารถกล่าวอ้างได้ว่าเป็นความถนัดเฉพาะทางในช่วงเริ่มต้น สถาปนิกทั้งหลายที่ขอรับพิจารณาควรจะได้มีส่วนร่วมในบทบาทและกิจกรรมต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรมในขอบเขตที่ค่อนข้างกว้าง แต่บทบาทของสถาปนิกเหล่านั้นในการรับผิดชอบงานสถาปัตยกรรมที่มีความสำคัญจะต้องแคบและชัดเจนมากขึ้น

๔. ใช้เวลาอย่างน้อย ๒ ปี ในการรับผิดชอบงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญ คำจำกัดความของงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญอาจแตกต่างกันในระหว่าง “ประเทศสมาชิกอาเซียน” โดยแนวทางทั่วไป ควรจะต้องเป็นงานที่ใช้การตัดสินใจด้านสถาปัตยกรรมด้วยตนเอง โครงการหรือโปรแกรมที่เกี่ยวข้องควรมีระยะเวลาดำเนินการนาน มีต้นทุนสูงหรือมีความซับซ้อน และสถาปนิกผู้ทำงานนั้น ต้องได้รับการเชื่อถือว่าตนเป็นผู้ดำเนินการเหล่านั้น โดยทั่วไปแล้วสถาปนิกคนหนึ่งคนใดจะถือว่าเป็นผู้รับผิดชอบงานด้านสถาปัตยกรรมที่สำคัญ เมื่อสถาปนิกผู้นั้นได้ :

๔.๑ วางผัง ออกแบบ ประสานงาน และปฏิบัติงานโครงการที่มีความซับซ้อนตามสมควร ; หรือ

๔.๒ ทำงานบางส่วน of โครงการขนาดใหญ่บนพื้นฐานที่มีความเข้าใจภาพรวมของทั้งโครงการ ; หรือ

๔.๓ ทำงานที่มีความแตกต่างจากทั่ว ๆ ไป สลับซับซ้อนหรืองานที่มีลักษณะเป็นสหสาขา ประสพการณ์ ๒ ปี ที่กล่าวถึงอาจจะเสร็จสิ้นอยู่ในประสบการณ์วิชาชีพรวม ๗ ปี ที่นับจากการได้รับใบอนุญาต

๕. รักษาสถานภาพของการพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง (CPD) ในระดับที่น่าพอใจ ลักษณะและขอบข่ายที่ต้องการให้เป็นไปตามนโยบาย “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) และวิธีการตรวจสอบความสอดคล้องดังกล่าวให้เป็นไปตามที่ “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ที่เกี่ยวข้องเห็นชอบแต่ควรสะท้อนบรรทัดฐานที่ใช้กันอยู่โดย “สถาปนิก” ทั้งหมดใน “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” นโยบาย “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) จะต้องตอบสนองทักษะวิชาชีพที่ทันสมัย

วิทยาการที่ก้าวหน้า การค้นคว้าที่ก้าวไปพร้อมกับเทคโนโลยีใหม่ วิธีปฏิบัติวิชาชีพและเงื่อนไข
ในทางนิเวศวิทยาต่าง ๆ เป็น “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) ภาคบังคับของ “สำนักงาน
ควบคุมวิชาชีพ” (PRA) ในการต่ออายุและคงสภาพของการจดทะเบียน

๖. สถาบันที่ขึ้นทะเบียนเป็น “สถาบันแห่งอาเซียน” (AA) ต้องตกลงยอมรับเรื่อง
ต่อไปนี้

๖.๑ จรรยาบรรณวิชาชีพ สถาบันทั้งหลายที่ต้องการจดทะเบียนเป็น “สถาบันอาเซียน”
(AA) ต้องตกลงยอมรับที่จะผูกพันต่อจรรยาบรรณวิชาชีพทั้งของท้องถิ่นและของนานาชาติ กับ
นโยบายทางจริยธรรมและวิธีการปฏิบัติต่าง ๆ ซึ่งได้จัดทำขึ้นและบังคับใช้โดย “ประเทศถิ่น
กำเนิด” และที่กำหนดโดยอาณาเขตดินแดนอื่น ๆ ที่สถาบันเหล่านั้นกำลังปฏิบัติวิชาชีพอยู่
ข้อกำหนดเหล่านั้น โดยปกติแล้วจะรวมถึงความต้องการให้สถาบันยกเรื่อง สุขภาพ ความ
ปลอดภัย สภาพแวดล้อมและสภาพชุมชนที่ดีไว้เหนือความรับผิดชอบต่าง ๆ ของคนที่มีต่อลูกค้าผู้
ว่าจ้างและเพื่อนร่วมงาน ให้สถาบันปฏิบัติวิชาชีพแต่ในส่วนที่ตนเองมีสมรรถนะและให้แนะนำ
ลูกค้าผู้จ้างเพื่อจัดหาความช่วยเหลือทางวิชาชีพเพิ่มเติมในการจัดทำโปรแกรมผังโครงการเมื่อ
จำเป็น “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) จะต้องรับรองว่าในการจดทะเบียน ผู้ขอจดทะเบียนได้ลง
นามในเอกสารยืนยันว่าจะดำเนินการตามข้อกำหนดทางวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น

๖.๒ การตรวจสอบยอมรับได้ “สถาบันอาเซียน” ทั้งหมด (AA) ต้องตกลงยอมรับที่จะถูก
ตรวจสอบและให้คำชี้แจงอธิบายการกระทำของแต่ละบุคคล ทั้งที่เป็นข้อซึ่งกำหนดไว้เพื่อการ
ขอรับใบอนุญาตหรือการขอจดทะเบียนกับหน่วยงานในอาณาเขตดินแดนที่ตนทำงานและทั้งที่เป็น
ขบวนการตามกฎหมายของอาณาเขตดินแดนเหล่านั้น

ที่มา : สภาสถาบัน

คำประเมินสถาปนิกอาเซียน

การจัดเตรียม “คำประเมิน” เพื่อประเมิน “สถาปนิก” ที่ขอจดทะเบียน “สถาปนิกอาเซียน” (AA) จะเกี่ยวข้องกับการระบุและการนำเสนอองค์ประกอบต่อไปนี้โดย “คณะกรรมการกำกับดูแล” (MC) ของ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” แต่ละประเทศ ;

๑. กลไกหนึ่งรายการหรือมากกว่าสำหรับรับรองวุฒิและการยอมรับ

๑.๑ โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาที่ทำให้ “บัณฑิตสถาปนิก” มีคุณสมบัติที่จะเข้าสู่การปฏิบัติงานวิชาชีพสถาปัตยกรรมและ/หรือ

๑.๒ เครื่องมือประเมินที่เป็นทางเลือกหรือที่ใช้เป็นกลไกเสริมสำหรับ “บัณฑิตสถาปนิก” ที่จะแสดงให้เห็นว่าตนมีมาตรฐานทางการศึกษาที่เหมาะสม

๒. กลไกหนึ่งรายการหรือมากกว่าสำหรับการประเมิน “บัณฑิตสถาปนิก” ที่มีคุณสมบัติถูกต้องว่ามีความพร้อมสำหรับการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม ซึ่งโดยปกติวิสัยจะทำเมื่อ “บัณฑิตสถาปนิก” ได้มีประสบการณ์ปฏิบัติงานวิชาชีพภายใต้การควบคุมหรือกำกับดูแลในช่วงเวลาหนึ่งแล้ว

๓. กลไกที่ยืนยันว่าสถาปนิกแต่ละคนได้ :

๓.๑ ตั้งสมการทำงานด้านสถาปัตยกรรมไม่น้อยกว่าสิบ (๑๐) ปี หลังจบการศึกษาในจำนวนนั้นห้า (๕) ปี ต้องเป็นประสบการณ์หลังจากได้รับใบอนุญาต/การจดทะเบียน

๓.๒ ใช้เวลาครบไม่น้อยกว่าสองปี ในการดูแลรับผิดชอบงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญ

๓.๓ ดำเนินนโยบาย “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) ของ “ประเทศต้นกำเนิด” ในระดับที่เหมาะสม และ

๓.๔ ยินยอมและดำเนินการตามข้อบัญญัติการปฏิบัติที่เหมาะสม

๔. กลไกที่ให้ความมั่นใจว่าบรรดาผู้ขอจดทะเบียนจะถูกตรวจสอบเป็นระยะ ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลเหล่านั้นได้ดำเนินการตามเงื่อนไขของการจดทะเบียนโดยตลอด ถ้อยแถลงในการประเมินสำหรับแต่ละรายการของ “ประเทศสมาชิกอาเซียน” อาจรวมถึง

๔.๑ กลไกต่าง ๆ ที่ใช้ได้กับสถาปนิกและ/หรือ

๔.๒ กลไกต่าง ๆ ในระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น และ/หรือ

๔.๓ กลไกต่าง ๆ ที่มีอยู่หรือที่รับมาใช้

ที่มา : สถาปนิก

LIIRT

สภาสถาบัน

วัตถุประสงค์ของสภาสถาบัน

1. ส่งเสริมการศึกษา การวิจัยและการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรม
2. ส่งเสริมความสามัคคีและใกล้ชิดข้อพิพาทของสมาชิก
3. ส่งเสริมสวัสดิภาพและผดุงเกียรติของสมาชิก
4. ควบคุมความประพฤติ และดำเนินงานของประกอบวิชาชีพ ฯ ให้ถูกต้องตามมาตรฐาน และจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพสถาปัตยกรรม
5. ช่วยเหลือ แนะนำ เผยแพร่ และให้บริการทางานวิชาการต่างๆ แก่ประชาชน และองค์การอื่นที่เกี่ยวกับวิทยาการและเทคโนโลยีทางสถาปัตยกรรม
6. ให้คำปรึกษาหรือข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลเกี่ยวกับนโยบาย และปัญหาด้านสถาปัตยกรรมรวมทั้งด้านเทคโนโลยี
7. เป็นตัวแทนของประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมของประเทศไทย
8. เป็นตัวแทนของประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมของประเทศไทย

กรอบอำนาจและหน้าที่ของสภาสถาบัน

1. ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุม
2. พักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาต
3. รับรองปริญญา อนุปริญญา ประกาศนียบัตร หรือวุฒิบัตร ในการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุม
4. รับรองความรู้ ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุม
5. เสนอแนะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนดและการเลิกสาขาวิชาชีพสถาปัตยกรรม
6. ออกข้อบังคับสภาสถาบัน
7. ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสภาสถาบัน

LI RT

แผนการดำเนินงานคณะกรรมการสภาสถาบันประจำปี 2550-2551

ตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติสถาบัน พ.ศ. 2543 มาตรา 7 คณะกรรมการได้ใช้เป็นแนวทางในการบริหารสภาสถาบัน เพื่อให้ดำเนินการต่อเนื่องอันเป็นประโยชน์ต่อทั้ง 4 สาขาวิชาชีพสถาปัตยกรรม คณะกรรมการฯ จึงได้จัดทำแผนการดำเนินงาน(นโยบาย) ดังต่อไปนี้

1. ด้านวิชาการ

ดำเนินการส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรม ดังนี้

1.1 ส่งเสริมการศึกษาที่ขยายขอบเขตการศึกษาระดับมัธยมศึกษาทุกด้าน โดยไม่เน้นด้านการออกแบบเพียงอย่างเดียว เพื่อให้สามารถทำงาน วิชาชีพที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมมากขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพและกว้างขวาง

1.2 จัดให้มีการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้แก่สมาชิกสภาสถาบัน

1.3 ศึกษาวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับการเปิดเสรีการค้าบริการวิชาชีพสถาปัตยกรรม เพื่อให้ทราบข้อดี ข้อเสีย และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นเพื่อนำไปกำหนดนโยบายที่เหมาะสมต่อไป

2. ด้านวิชาชีพ

ดำเนินการควบคุมการปฏิบัติวิชาชีพ ของผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมให้ถูกต้องตามมาตรฐานและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพสถาปัตยกรรม ดังนี้

2.1 ผลักดันและร่วมมือกับสมาคมวิชาชีพ ให้เน้นในเรื่องมาตรฐานและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ เพื่อให้เกิดความรู้และข้อพึงระวังในการประกอบวิชาชีพ โดยให้การดำเนินงานสอดคล้องในทิศทางเดียวกัน

2.2 สรรหา และเสนอแต่งตั้งกรรมการจรรยาบรรณที่มีความรู้ ประสบการณ์ ความตั้งใจ และเสียสละ เพื่อเข้ามาทำงานด้านจรรยาบรรณให้มีผลเป็นรูปธรรมให้มากที่สุด

2.3 จัดตั้งคณะที่ปรึกษาทางด้านกฎหมาย และว่าจ้างนักกฎหมายเพื่อดำเนินคดีสำหรับกระทำผิดตามกฎหมาย เพื่อให้เกิดความชัดเจนมากที่สุด

3. ด้านกฎหมายวิชาชีพ

ดำเนินการปรับปรุงและ การจัดทำประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎกระทรวง ดังนี้

3.1 ปรับปรุงและจัดทำประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมเกิดประสิทธิภาพที่สุด

3.2 ผลักดันข้อบังคับสภาสถาบันว่าด้วยมาตรฐานการประกอบวิชาชีพ เพื่อให้เกิดแนวทางการปฏิบัติงานที่ถูกต้องและชัดเจน

4. ด้านประชาสัมพันธ์ และสมาชิกสัมพันธ์

ดำเนินการส่งเสริมความสามัคคี การสวัสดิการและการประชาสัมพันธ์ ดังนี้

- 4.1 สร้างความเข้าใจในการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมระหว่างสมาคมวิชาชีพในสาขาต่างๆ เพื่อให้สมาชิกทุกสาขาวิชาชีพดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน
- 4.2 ตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาการจัดสวัสดิการให้แก่สมาชิก
- 4.3 ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร พร้อมรายงานผลการดำเนินงานต่างๆ ของสภาสถาปนิก โดยการออกจดหมายข่าวเป็นประจำทุกเดือน โครงการจัดทำวารสาร และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของสภาสถาปนิก
- 4.4 พัฒนางานทะเบียน เพื่อความถูกต้อง บริการสมาชิกให้รวดเร็ว และตรวจสอบได้
- 4.5 ศึกษาความเป็นไปได้และดำเนินการจัดหาเรื่องที่ทำกรสภาสถาปนิกถาวรที่เหมาะสม

5. ด้านบริการสังคมในภาครัฐและประชาชน

5.1 ดำเนินการช่วยเหลือ แนะนำ เผยแพร่ และให้บริการด้านวิชาการต่างๆ แก่ประชาชน และองค์กรอื่นในเรื่องที่เกี่ยวกับวิทยาการและเทคโนโลยีทางสถาปัตยกรรม ดังนี้

- 5.1.1 จัดให้มีกรอบการปฏิบัติหน้าที่ของสถาปนิกอาสาที่ชัดเจน และตอบสนองต่อความต้องการขององค์กรและประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ
- 5.1.2 ส่งเสริมให้มีบุคลากรและคณะบุคคลทางด้านสถาปนิกอาสาให้มีจำนวนเพียงพอับความต้องการ และให้ครอบคลุมทุกสาขาวิชาชีพสถาปัตยกรรม
- 5.1.3 ให้ความรู้กับประชาชนและองค์กรอื่น ในด้านการประกอบวิชาชีพของสถาปนิก ผ่านสื่อต่างๆ ของสภาสถาปนิก
- 5.1.4 ให้ความรู้แก่หน่วยงานของรัฐ และประชาชน เพื่อให้เกิดความเข้าใจด้านการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรม ตามพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง

5.2 ดำเนินการให้คำปรึกษาหรือข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลเกี่ยวกับนโยบายและปัญหาด้านสถาปัตยกรรมรวมทั้งด้านเทคโนโลยี ดังนี้

- 5.2.1 ประสานขอความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการแนะนำปัญหาทางด้านสถาปัตยกรรมและเทคโนโลยี
- 5.2.2 ตั้งคณะทำงานเพื่อทำงานร่วมกับหน่วยงานภาครัฐเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ

6. ด้านการต่างประเทศ

ดำเนินการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างสภาสถาปนิก กับองค์กรและสถาบันนานาชาติ และ ตัวแทนของผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมของประเทศไทย ดังนี้

6.1 สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างสภาสถาปนิก กับองค์กรและสถาบันนานาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรและสถาบันที่ทำหน้าที่ควบคุมหรือเป็นกลไกกำหนดทิศทางวิชาชีพสถาปัตยกรรม เพื่อศึกษาและรวบรวมข้อมูล เพื่อยกระดับการประกอบวิชาชีพให้ทัดเทียมในระดับนานาชาติและเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินงานเกี่ยวกับการต่างประเทศ ทั้งนี้จะร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านก่อน

6.2 ประสานงานกับหน่วยงานของรัฐรวมทั้งสมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้องและสถาบันการศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับการเปิดเสรีการค้าบริการวิชาชีพด้านสถาปัตยกรรม

6.3 เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

ที่มา : สภาสถาปนิก

ภาคผนวก

รายชื่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA)

ประเทศสมาชิกอาเซียน	ผู้มีอำนาจกำกับดูแลด้านวิชาชีพ (PRA)
บรูไน ดารุสซาราม	กระทรวงการพัฒนา
กัมพูชา	กระทรวงการบริหารที่ดิน การวางผังเมือง และการก่อสร้าง
อินโดนีเซีย	คณะกรรมการพัฒนาการบริการก่อสร้างแห่งชาติ
ลาว	สหภาพลาวแห่งสมาคมวิทยาศาสตร์และวิศวกรรม
มาเลเซีย	คณะกรรมการวิศวกรรมมาเลเซีย
พม่า	สำนักงานใหญ่งานสาธารณะ กระทรวงการก่อสร้าง
ฟิลิปปินส์	คณะกรรมการด้านกฎระเบียบวิชาชีพ และคณะกรรมการกำกับดูแลวิชาชีพด้านวิศวกรรมที่เกี่ยวข้อง
สิงคโปร์	คณะกรรมการวิศวกรวิชาชีพสิงคโปร์
ไทย	สภาวิศวกร
เวียดนาม	กระทรวงการก่อสร้าง

ที่มา : สภาวิศวกร

ข้อ ก. ตัวอย่างที่ ๑

สรุปผลของคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ
ด้านการประเมินการสมัครขึ้นทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน

ชื่อผู้สมัคร:

คุณสมบัติ, และสถานที่ และวันที่ ที่ได้รับ:

หมายเลขลงทะเบียนวิศวกรจดทะเบียน (ประเทศต้นทาง):

วันที่ลงทะเบียนวิศวกรจดทะเบียน (ประเทศต้นทาง):

สาขาวิศวกรจดทะเบียน:

สาขาทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน:

การรับรองการปฏิบัติที่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์วิศวกรวิชาชีพอาเซียน:

สำเร็จหลักสูตรวิศวกรรมที่ได้รับการยอมรับและรับรอง หรืออื่นใดที่ได้รับ การประเมินหรือยอมรับว่าเทียบ	
ได้รับการประเมินภายในประเทศแล้วว่าสามารถประกอบวิชาชีพได้โดยอิสระ	
มีประสบการณ์ในภาคปฏิบัติอย่างน้อยเจ็ดปีหลังจบการศึกษา	
ได้ใช้เวลาอย่างน้อยสองปีในหน้าที่รับผิดชอบงานด้านวิศวกรรมที่เข้มข้น	
ปฏิบัติสอดคล้องตามนโยบายการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่องในประเทศแหล่ง กำเนิดในระดับที่น่าพอใจ	
ลงนามรับรองบนด้อยแถลงด้านการปฏิบัติตามข้อประพฤติด้านจรรยาบรรณ	

ลงนาม

เจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมาย

คณะกรรมการติดตามตรวจสอบวิศวกรวิชาชีพอาเซียน

ข้อ ข. ตัวอย่างที่ 2

การสมัครงานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัด
สำหรับขึ้นทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียน

หมายเลขใบรับ:

คุณสมบัติ:

หมายเลขลงทะเบียนวิศวกรจดทะเบียน:

วันที่ลงทะเบียนวิศวกรจดทะเบียน:

ชื่อสาขาวิศวกรจดทะเบียน:

ชื่อผู้สมัคร:

วันเกิด:

ที่อยู่:

สถานที่ทำงาน:

ชื่อบริษัท:

ที่อยู่:

ข้าพเจ้าประสงค์ที่จะขอขึ้นทะเบียนวิศวกรวิชาชีพอาเซียนและสมัครตั้งรายละเอียดข้างล่างเพื่อให้สอดคล้องตามข้อบทที่กำหนดให้มีประสบการณ์สองปีในการรับผิดชอบงานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัด

1. ประสบการณ์งานด้านวิศวกรรม (อธิบายเรียงตามลำดับย้อนหลัง, เริ่มด้วยล่าสุดก่อน)

งานหมายเลข	วันเริ่ม/สิ้นสุด (เดือน)	ชื่อองค์กร/ตำแหน่ง/ตำแหน่งหน้า	ชื่อของงาน	ส่วนสำหรับผู้ให้การรับรอง		
				ลายเซ็น	ความเกี่ยวข้องของผู้ลงนามรับรองกับผู้สมัคร	โทรศัพท์/โทรสาร

หมายเหตุ: ผู้ลงนามรับรองข้างต้นโดยหลักการจะต้องเป็นตัวแทนขององค์กรที่ซึ่งผู้สมัครได้ดำเนินงานวิศวกรรม

2. รายละเอียดของงานด้านวิศวกรรม (อธิบายรายละเอียดของงานแต่ละอย่างที่เขียนในหน้าก่อน)

งานหมายเลข	ตำแหน่งในงานด้านวิศวกรรม	เนื้อหาของงาน (อธิบายเนื้อหาและความสำคัญของงาน บทบาทของผู้สมัคร และระดับความรับผิดชอบของผู้สมัคร - ไม่เกิน 50 คำ)

หมายเหตุ: ให้สำเนาเอกสารนี้เมื่อต้องการพื้นที่เขียนเพิ่ม

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อความดังกล่าวเป็นความจริง

วันที่:

ถึงคณะกรรมการติดตามตรวจสอบวิศวกรวิชาชีพอาเซียน

ชื่อผู้สมัคร:

ลงนาม:

LIART

ข้อ ค. ตัวอย่างที่ 3

อาชีพของวิศวกรจดทะเบียนที่จะได้รับการแนะนำในฐานะวิศวกรวิชาชีพอาเซียน
และการจ้างตัวอย่างของงานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัด

ตัวอย่างของวิศวกรจดทะเบียน		นาย ก. ที่ปรึกษาด้านวิศวกรรมโยธา	
อายุ/วันเกิด		31 / วันที่ 22 กันยายน ปี ค.ศ. 1967	
สาขาเทคนิค		วิศวกรรมโยธา	
สาขาเลือก		การวางผังตัวเมืองและชนบท	
ภูมิหลังการศึกษาสุดท้าย		จบจากคณะวิศวกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัย, ในปี ค.ศ. 1990	
อายุ	การจำแนกเจ้าของโครงการ	ตำแหน่งงาน	ชื่อโครงการ, จำนวนเดือนของประสบการณ์งานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัด, และสรุป
25	- เขต	วิศวกรผู้ช่วย	วางแผนปรับปรุงโครงข่ายถนนสายหลัก
26	- สถาบันวิจัยงานสาธารณะ	วิศวกรผู้ช่วย	ศึกษาวิธีสำหรับวางแผนและปรับปรุงอาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับถนน ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาพลักษณ์ของถนนและองค์ประกอบภูมิสถาปัตยกรรม
27	- กระทรวง - เมือง	วิศวกร	การจัดทำแผนปรับปรุงภูมิสถาปัตยกรรมเมือง (6 เดือน) การจัดทำแผนพื้นฐานองค์รวมสำหรับการพัฒนาพื้นที่เมือง (6 เดือน) (ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานระหว่างเทศบาลและท้องถิ่น, นาย ก. ได้จัดทำแผนพื้นฐานองค์รวมสำหรับการพัฒนาพื้นที่เมือง)
28	- สถาบันวิจัยงานสาธารณะ - กระทรวง	วิศวกร	การเตรียมแนวทางสำหรับการพัฒนาภูมิสถาปัตยกรรมหนทาง (ร่าง) (3 เดือน) การศึกษานโยบายสำหรับการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เมืองและภูมิภาค (2 เดือน)
29	- กระทรวง - จังหวัด	วิศวกรหลัก	การเตรียมแผนการปรับปรุงสิ่งแวดล้อม (4 เดือน) (นาย ก. ได้จัดทำแผนเพื่อปรับปรุงถนนหลวงสายเก่าด้วยมุมมองใหม่โดยพิจารณาถึงธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมในพื้นที่) การเตรียมการปรับปรุง "ถนนสายประวัติศาสตร์" และแผนการใช้งาน
30	- เมือง	วิศวกรขั้นสูง	การเตรียมแผนสำหรับการพัฒนาจุดเชื่อมต่อ (4 เดือน) (ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานระหว่างผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องและท้องถิ่น และทำงานอย่างใกล้ชิดกับทั้งสองหน่วยงาน, นาย ก. เป็นผู้จัดทำแผน)
รวมประสบการณ์ที่รับผิดชอบงานวิศวกรรมที่เด่นชัด			25 เดือน

ที่มา : สภาวิศวกร

ข้อ ง. ตัวอย่างที่ 4

รายละเอียดของประสบการณ์สองปี
ในการรับผิดชอบงานด้านวิศวกรรมที่เด่นชัด

เมื่อพิจารณาถึง “ประสบการณ์ในการดำเนินงานวิศวกรรมที่มีความซับซ้อน หรืองานวิศวกรรมที่ต้องใช้แนวคิดใหม่ หรืองานวิศวกรรมที่เกี่ยวข้องกับสาขาที่แตกต่างหลากหลาย” นั้น เนื้อหาของประสบการณ์ในทางปฏิบัติสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

1. ประสบการณ์ในฐานะเป็นวิศวกรหัวหน้าหรือระดับสูง (ไม่ใช่ในตำแหน่งผู้ช่วย) ที่รับผิดชอบงานวิศวกรรมที่ดำเนินการอย่างซับซ้อน

ความซับซ้อน

- สถานที่ที่มีความซับซ้อน
 - โครงสร้างอื่นๆ อยู่ใกล้กับโครงสร้างที่วางแผน
 - มีเงื่อนไขด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมที่เข้มงวด
 - ตารางการก่อสร้างที่แน่น
 - มีหน่วยงานผู้มีอำนาจจำนวนมากที่ต้องดำเนินงานประสาน
- ยากลำบากในการประชาสัมพันธ์

2. ประสบการณ์ในฐานะเป็นวิศวกรหัวหน้าหรือระดับสูง (ไม่ใช่ในตำแหน่งผู้ช่วย) ที่รับผิดชอบงานวิศวกรรมที่ต้องใช้แนวคิดใหม่

- แนวคิดใหม่
- เทคโนโลยีใหม่
- วิธีการทำงานใหม่
- ทางแก้ปัญหาใหม่
- เทคนิคใหม่

3. ประสบการณ์ในฐานะเป็นวิศวกรหัวหน้าหรือระดับสูง (ไม่ใช่ในตำแหน่งผู้ช่วย) ที่รับผิดชอบงานวิศวกรรมที่เกี่ยวข้องกับสาขาที่แตกต่างหลากหลาย

- งานวิศวกรรมที่ต้องใช้ความชำนาญในหลากหลายสาขา
- งานวิศวกรรมที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายในสาขาที่แตกต่าง หรือที่ต้องการการประสานร่วมกันระหว่างวิศวกรในหลากหลายสาขา

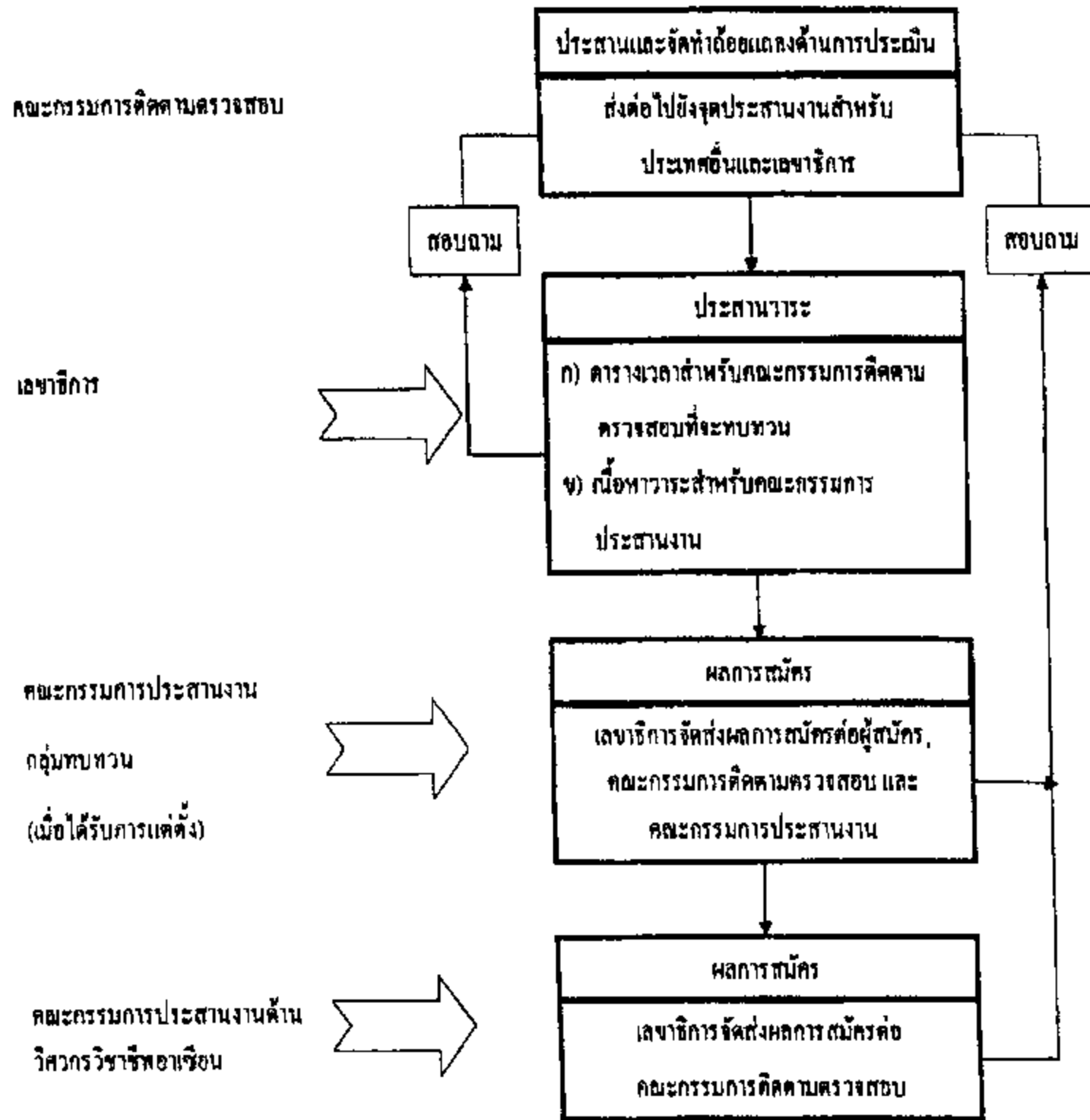
4. ประสบการณ์งานวิศวกรรมที่สอดคล้องกับข้อ 1 ถึง 3 ข้างต้น

LIIRT

ข้อ จ. ตัวอย่างที่ ๕

แผนภูมิการทำงานของถ้อยแถลงด้านการประเมิน

ที่มา : สภาวิศวกร

ภาคผนวก A
รายชื่อสำนักงานควบคุมวิชาชีพ
และคณะกรรมการกำกับดูแล

ประเทศสมาชิกอาเซียน	สำนักงานควบคุมวิชาชีพ	คณะกรรมการกำกับดูแล
บรูไน	กระทรวงพัฒนาการ	กระทรวงพัฒนาการ
กัมพูชา	กระทรวงการจัดการที่ดิน การวางผังเมือง และการก่อสร้าง	กระทรวงการจัดการที่ดิน การวางผังเมือง และการก่อสร้าง
อินโดนีเซีย	คณะกรรมการพัฒนาบริการงานก่อสร้างแห่งชาติ	คณะกรรมการพัฒนาบริการงานก่อสร้างแห่งชาติ
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	กระทรวงการคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์และการก่อสร้าง	กระทรวงการคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์และการก่อสร้าง
มาเลเซีย	คณะกรรมการสถาปนิกแห่งมาเลเซีย	คณะกรรมการสถาปนิกแห่งมาเลเซีย
พม่า	กระทรวงการก่อสร้าง	กระทรวงการก่อสร้าง
ฟิลิปปินส์	กรรมาธิการควบคุมวิชาชีพ คณะกรรมการสถาปนิก	กรรมาธิการควบคุมวิชาชีพ คณะกรรมการสถาปนิก
สิงคโปร์	คณะกรรมการสถาปนิกแห่งสิงคโปร์	คณะกรรมการสถาปนิกแห่งสิงคโปร์
ไทย	สภาสถาปนิก	สภาสถาปนิก
เวียดนาม	กระทรวงการก่อสร้าง	กระทรวงการก่อสร้าง

ที่มา : สภาสถาปนิก

ภาคผนวก D

รูปแบบที่ 1

สรุปการประเมินการขอจดทะเบียนเป็นสถาปนิกอาเซียน
ของคณะกรรมการกำกับดูแล

ชื่อสถาปนิกผู้ขอ :
(ตามที่ระบุในหนังสือเดินทาง)

ชื่อของประเทศต้นกำเนิด :

คุณสมบัติที่มี :

สถานที่และวันที่ได้รับคุณสมบัติข้างต้น :

เลขทะเบียนสถาปนิก (ประเทศต้นกำเนิด) :

วันจดทะเบียนเป็นสถาปนิก :

การจดทะเบียนสถาปนิกอาเซียน (AAR):

ความถูกต้องตรงเงื่อนไขของสถาปนิกอาเซียนซึ่งได้รับการรับรอง:

สำเร็จหลักสูตรสถาปัตยกรรมที่ได้รับการรับรองและเชื่อถือ หรือได้รับการประเมินรับรองว่าเทียบเท่า	
ได้รับการประเมินจากประเทศของตนว่ามีความพร้อมในการปฏิบัติวิชาชีพด้วยตนเอง	
มีประสบการณ์การทำงานวิชาชีพสถาปัตยกรรมไม่น้อยกว่า สิบ (10) ปีหลังจบการศึกษา ซึ่งในระยะเวลาไม่น้อยกว่าช่วงเวลา ห้า (5) ปีต้องเป็นประสบการณ์หลังจากได้รับใบอนุญาต/การจดทะเบียน	
ได้ใช้เวลาอย่างน้อยสองปี ในการรับผิดชอบดูแลงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญ	
คำนึงตามนโยบาย “การพัฒนาวิชาชีพต่อเนื่อง” (CPD) ของประเทศต้นกำเนิดในระดับที่เหมาะสม	
ลงลายมือชื่อยืนยันในเอกสารการคำนึงตามข้อบัญญัติด้านจริยธรรม	

ลงชื่อ :

ชื่อของเจ้าหน้าที่ที่รับมอบหมาย :

คณะกรรมการกำกับดูแลสถาปนิกอาเซียน :

(ชื่อประเทศต้นกำเนิด)

วันที่ :

ที่มา : สภาสถาปนิก

ภาคผนวก D
รูปแบบที่ 2
งานสถาปัตยกรรมที่สำคัญ
สำหรับยื่นทะเบียนเป็นสถาปนิกอาเซียน

หมายเลขใบรับ :

ชื่อของสถาปนิก (ตามที่ระบุในหนังสือเดินทาง) :

คำนำหน้าชื่อ (ถ้ามี) :

(เช่น นาย นาง นางสาว ดอกเตอร์ เป็นต้น)

เลขทะเบียนสถาปนิก :

วันจดทะเบียนเป็นสถาปนิก : / /

(วว/คค/ปป)

คุณสมบัติ :

วันเกิด : / /

(วว/คค/ปป)

ที่อยู่สำหรับจัดส่งจดหมาย :

รหัสไปรษณีย์ :

ประเทศ :

ชื่อบริษัท/ สถานที่ทำงานในปัจจุบัน :

ที่อยู่ของบริษัท/ สถานที่ทำงานในปัจจุบัน :

รหัสไปรษณีย์ :

ประเทศ :

ข้าพเจ้าประสงค์จะขอลงชื่อใน “ทะเบียนสถาปนิกอาเซียน” (AAR) และขอจดทะเบียนตามที่แสดงด้านล่าง ซึ่งสอดคล้องกับข้อกำหนดเรื่องประสบการณ์เป็นระยะเวลาสองปีในการรับผิดชอบดูแลงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญ

1. ประสบการณ์ในงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญ (อธิบายตามลำดับ โดยเริ่มจากงานชิ้นล่าสุด)

ลำดับที่	วันที่เริ่มต้น/ วันที่สิ้นสุด (เดือน)	ชื่อของ องค์กร/ ตำแหน่ง/ คำ นำหน้า	ชื่องาน	ช่องของผู้รับรอง		
				ลายมือชื่อ	ความสัมพันธ์ ของผู้รับรอง กับผู้สมัคร	หมายเลข โทรศัพท์/ โทรสาร

หมายเหตุ : โดยหลักการ, ผู้รับรองข้างต้นต้องเป็นตัวแทนขององค์กรที่ผู้จดทะเบียนปฏิบัติงานสถาปัตยกรรมให้

ที่มา : สภาสถาปนิก

ภาคผนวก D

รูปแบบที่ 2

2. คำอธิบายรายละเอียดของงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญ (อธิบายรายละเอียดงานแต่ละงาน ตามที่ระบุในหน้าที่ผ่านมา)

เลขที่	ตำแหน่งในงานสถาปัตยกรรม	เนื้อหาของงาน (อธิบายเนื้อหาและความสำคัญของงาน บทบาทของผู้จดทะเบียน และระดับความรับผิดชอบของผู้จดทะเบียน ความยาวประมาณ 50 คำ)

หมายเหตุ : โปรดทำสำเนาของเอกสารแผ่นนี้ หากจำเป็นต้องใช้เนื้อที่เพิ่ม

เรียน "คณะกรรมการกำกับดูแลสถาปนิกอาเซีย"

ข้าพเจ้ายืนยันว่า ข้อความข้างต้นเป็นความจริงตามความรู้ของข้าพเจ้า

ลายมือชื่อ :

ชื่อของสถาปนิกผู้จดทะเบียน :

วันที่ :

.....
ที่มา : สถาปนิก

ภาคผนวก D

รูปแบบที่ 3

คำอธิบายสำหรับประสบการณ์สองปีใน
การรับผิดชอบดูแลงานสถาปัตยกรรมที่มีความสำคัญ

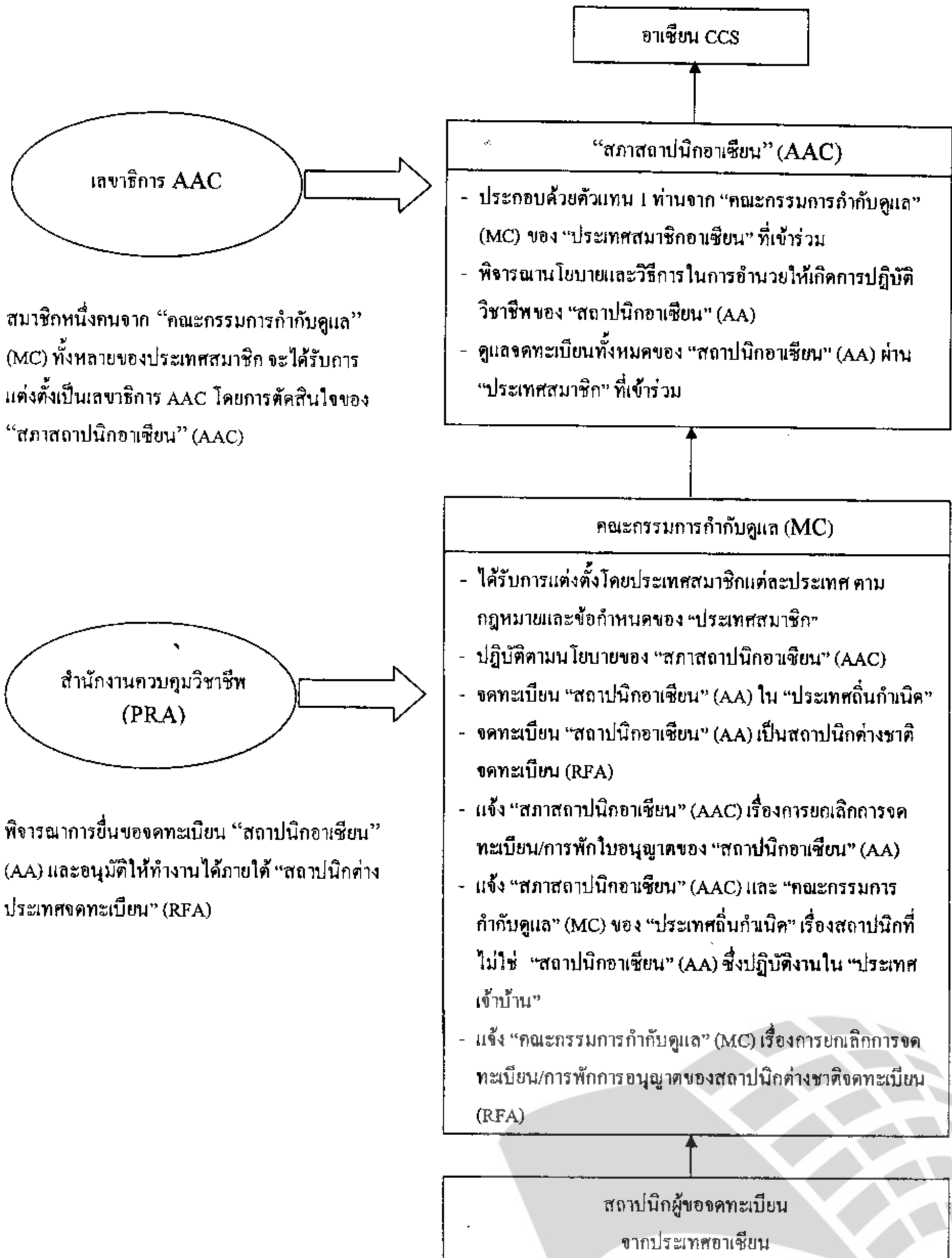
1. คำจำกัดความของงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญอาจต่างกันไปใน “กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน” แต่เพื่อให้เป็นแนวทางเดียวกัน งานเหล่านั้นควรจะดำเนินการโดยผู้ตรวจสอบอิสระด้านสถาปัตยกรรม โครงการหรือโปรแกรมที่หมายถึงควรใช้ระยะเวลาดำเนินการนาน มีราคา หรือความซับซ้อนสูง และสถาปนิกผู้ประกอบวิชาชีพผู้นั้นควรจะได้รับการตรวจสอบเป็นรายบุคคลแล้วถึงการปฏิบัติงานนั้น
2. โดยทั่วไป อาจถือว่าสถาปนิกผู้ปฏิบัติวิชาชีพเป็นผู้รับผิดชอบงานด้านสถาปัตยกรรมที่สำคัญ เมื่อสถาปนิกผู้นั้นได้:
 - 2.1 วางผัง ออกแบบ ประสานงาน และปฏิบัติในโครงการที่มีความซับซ้อนตามสมควร หรือ
 - 2.2 ทำงานบางส่วน of โครงการขนาดใหญ่ บนพื้นฐานความเข้าใจภาพรวมของทั้งโครงการ หรือ
 - 2.3 ทำงานที่มีความแตกต่างจากทั่วๆ ไป สลับซับซ้อน และ/ หรือ งานที่มีลักษณะเป็นสหสาขา
3. ข้อความข้างต้นหมายความว่า สถาปนิกต้องมีประสบการณ์อย่างน้อย 2 ปี ในการรับผิดชอบดูแลงานสถาปัตยกรรมที่สำคัญต่อไปอย่างน้อย 2 ประเภทของโครงการ ขนาดของโครงการ ในขั้นสุดท้ายของแต่ละประเภทจะพิจารณาโดย “สภาวิชาชีพสถาปนิกอาเซียน” (AAC)

ประเภทของโครงการ	ตัวอย่างขนาดของโครงการที่จะตัดสินโดย AAC
ก. พาณิชยกรรม	ศูนย์การค้าที่มีเนื้อที่ประมาณ 10,000 ตรม., โรงแรมที่มีจำนวนหน่วยประมาณ 100 ห้อง, เป็นต้น
ข. อุตสาหกรรม	อาคารอุตสาหกรรมที่มีเนื้อที่ประมาณ 4,000 ตรม.
ค. ที่พักอาศัย	อาคารอพาร์ทเมนต์ที่มีหน่วยพักประมาณ 200 หน่วย
ง. อาคารสาธารณะ	อาคารสาธารณะที่มีเนื้อที่ประมาณ 4,000 ตรม.
จ. การวางผังแม่บท	โครงการพัฒนาแบบประสมที่มีเนื้อที่ประมาณ 10 เฮกเตอร์ (ประมาณ 250 ไร่)

ที่มา : สภาสถาปนิก

ภาคผนวก E
ผังภูมิการดำเนินงานประเมิน

ที่มา : สภาสถาปนิก

สำนักวิชาการ ให้การบริการทางวิชาการ

๑. ณ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ถนนประดิพัทธ์ ให้บริการในวันและเวลาราชการ
 - กลุ่มงานบริการวิชาการ ๑ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๗๒ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๘-๕๙
ด้านการเมืองการปกครอง ความมั่นคง การทหาร การยุติธรรม กฎหมายระหว่างประเทศ
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ อนุญาโตตุลาการ ทรัพย์สินทางปัญญา
 - กลุ่มงานบริการวิชาการ ๒ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๗๑ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๘-๕๙
ด้านเศรษฐกิจ พาณิชยกรรม การเงิน การคลัง การธนาคาร การลงทุน งบประมาณ ประกันภัย
อุตสาหกรรม คมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การเกษตรและสหกรณ์
 - กลุ่มงานบริการวิชาการ ๓ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๗๐ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๘-๕๙
ด้านสังคม การศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม แรงงานและสวัสดิการสังคม เด็ก สตรี
การสาธารณสุข การท่องเที่ยว การกีฬา วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม การพลังงาน
๒. ณ จุดบริการสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ (E-knowledge Services) อาคารรัฐสภา ๑ ชั้น ๓
ให้บริการในวันและเวลาราชการ สำหรับวันประชุมสภาผู้แทนราษฎรให้บริการถึงเวลา ๑๙.๓๐ น.
โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๘๗๗ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๑๘๗๘

พิมพ์ที่สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ออกแบบปกโดย น.ส.รติมา ศารทะประภา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand